

De Onkrant

Literaire Columns van de Tweede Bijbel

De Onkrant – Literaire Columns van de Tweede Bijbel – Verzamelingen – nr. 3 – nov. 2020

Grebbeberg, mei 1940

De Tatoeage

De Surinaamse Nachten

In den beginne schiep de mens God

graafkiekendrecht van de bijlmer

de bijlmerreus

de dromentemmer

graven of draaien

de speelgoed oorlog

het kannibalen carnaval

Ezechiël in het huis der schorpioenen – het shamanistische schorpioenen medicijn

de koeken wet

de etalage pop

fossielen

Band Undercover

rode steen

het oog van de zombificator

De Februari Schietpartijen

de soepkom

marian's moeder

het dekentje

de indiaanse avonden

Grebbeberg, mei 1940

De Duitsers wilden Nederland in beslag nemen en gingen naar de Grebbeberg om daar de Nederlanders te beschieten, en de Nederlanders schoten in verdediging terug. Er werden vele Nederlanders geraakt, ja, zelfs doodgeschoten. De Duitsers kwamen steeds dichterbij. Als ze de Grebbeberg eenmaal zouden hebben, dan zouden ze spoedig heel Nederland hebben. Opeens kwam er een man met lang haar in een wit gewaad het strijdveld op. 'Wat moet die hier !' riep een Duitser. 'Wij zijn nu de Nederlandse poort aan het openbreken, dus dat kunnen we er nu niet bijhebben. Daar hebben we geen tijd voor ! Geen tijd, geen tijd ! Wegwezen !' Maar de man ging niet weg, en liep rustig op de Duitsers af. Hij had geen haast. Het leek alsof hij in trage pas liep, en alsof alles vertraagd was. Even werd er niet geschoten, maar slechts geroepen. 'Wie ben je ?' riep een Duitser. Maar de man zei niets. Toen werd er even later op hem geschoten, maar zijn witte gewaad bleef smetteloos. 'Wat is dat !' riep een Duitser. Ze begonnen enorm te schelden en te vloeken. Weer schoten ze, maar de man bleef ongedeerd en bleef maar op hen aflopen. Toen stopte hij ergens, en bleef intens naar de Duitsers kijken. 'Nou, zeg op, wat moet je ?' schreeuwde een Duitser, maar de man zei niets, en keek alleen maar. 'Goed, een pottenkijker !' riep een Duitser die een leidinggevende functie scheen te hebben. 'Laten we doorgaan met schieten.' Maar niemand schoot meer. Toen begonnen de Duitsers één voor één op de grond te vallen met verkrampde handen.

Toen kwam er ook een vrouw in een wit gewaad. Het was een donkere vrouw. Ze liep op de man in het witte gewaad af. Ook zij sprak niet en keek alleen maar. Ik was één van de Nederlandse soldaten. Niemand schoot nog. We waren allen verbaasd. De man in het witte gewaad liep toen op ons af, en toonde ons zijn handen. Deze handen leken doorboord, maar bloedden niet. Ook de vrouw liep toen langzaam op ons af, en toonde ook haar handen die doorboord leken, net als die van hem. Niemand zei iets.

Na een tijd vroeg ik : 'Wie zijn jullie ?' Maar zij spraken niet. 'Grebbeberg,' zei hij toen verschillende minuten later, en toen verdwenen ze gewoon in het niets. De Duitsers waren er niet meer. Niemand wist waar ze waren. 'Hmmm, dit kan gewoon niet,' zei ik. 'Volgens mij zijn we gewoon dood, en is dit de hemel.' Ik was waarschijnlijk geraakt door een kogel in mijn hoofd. Ik voelde aan mijn hoofd, en het voelde allemaal zo anders, alsof ik het zelf niet eens was. 'We zijn dood, makkers !' riep ik.

We keken om ons heen. Er was hier veel natuur en er waren wat winkels. Er was een donkere vrouw met een jongen, en ik ben ze gevolgd naar een soort winkel. Het was donker. Toen we in de winkel waren bleek het over virtual reality te gaan. Ik had geen idee wat het was.

Die vrouw zong toen : 'I tell you something, that I understand.'

Ik keek naar haar. Ik had het gevoel dat ik haar ergens van kende. Ze begon me toen uit te leggen wat virtual reality was. Er gleed een warmte om me heen. Ze liet me een lijst zien waarop al mijn makkers stonden. Het was een apparaatje, en er waren lampjes en knopjes bij hun namen. Zo konden we contact houden. Er was ook een schermpje bij, zodat ik kon zien waar ze waren. 'Welkom op de Grebbeberg,' zei ze toen. Ik wist dat ik in de hemel was. Ik kon overigens niet zien wat mijn makkers deden, maar er was een kaart van de Grebbeberg, en er stonden wat stipjes op. Ik

kon alleen zien waar ze waren. Ik keek naar de vrouw. Waar kende ik haar ergens van ?

De vrouw zong weer : 'I tell you something, that I understand.' Ze zong wel verder, maar ik kon de woorden niet goed verstaan.

All curses too mean, zeg ik weleens. Ik was gewoon aan het ijlen. Ik was geraakt door een kogel en lag op de Grebbeberg voor mijn leven te vechten. Er was een warme gloed over mij. Trokken engelen aan mij ? Ik had de hemel gezien. Twee personen in witte gewaden. De Duitsers vochten nog steeds en ik zag ook wat andere makkers op de grond om me heen. Ik kon niet praten. Ik kon niet roepen. Ik gleed weer weg. De gloed ging dieper mijn lichaam in. Het was warm. Ik was in de natuur, in een meer. Ik zwom. Het was alsof ik in een ander lichaam was. Ik zag de overkant. Ik werd toen in de diepte getrokken. Weer kwam ik bij. Een Duitser stond voor mij. Ik voelde niets meer. Ik staarde gewoon. 'I tell you something that I understand,' werd er weer gezongen. Achter de Duitser stonden de personen in wit gewaad. De Duitser keek om en begon weg te smelten, gewoon voor mijn ogen. Ik werd omhelsd door de personen in wit gewaad, en ze namen mij de lucht in, zo hoog. Ik kon niet praten.

'Welkom op de Grebbeberg,' hoorde ik gezegd worden. Ik vocht voor mijn leven. Ik was tussen twee werelden in. 'I tell you something that I understand,' werd er weer gezongen.

'De hele nacht werken ze door,' hoorde ik gezegd worden. Weer hoorde ik de naam virtual reality.

Ik was weer in de natuur bij die vrouw. Ik keek naar haar en naar haar schoenen. Ze had een jurk aan. Soms was ze oud, soms was ze jong. 'Ik droom ? Ik ben dood ?' vroeg ik.

'In virtual reality,' zei ze. 'Alles is gesimuleerd, echt alles. Je moet die apparaten kennen,'

Ik kende die apparaten niet. Zij moest me alles uitleggen. Het bleek een oorlogsspel te zijn. 'Dat soort dingen zijn geen spelletjes,' zei ik. 'Het kostte mij mijn leven.'

De vrouw knikte. Ze liet me het spel op het scherm zien. 'Gelukkig heb je meerdere levens,' zei ze.

'Die spelletjes zijn gevaarlijk en intens,' zei ik.

Ze knikte. 'Er zijn ook wel andere spelletjes,' zei ze. Ze drukte op een knopje, en liet me andere spelletjes zien. 'Welkom op de Grebbeberg,' zei ze.

'I tell you something, that I understand,' zong ze weer. Ik moest mijn leven hier opnieuw opbouwen.

Ik volgde de vrouw naar haar huis. Ze zei dat ik ook een huisje zou krijgen. Haar naam stond ook op de lijst, en ik zou altijd contact met haar kunnen zoeken. Ik voelde de warme gloed om me heen. Ik had zoveel vragen. Na een tijdje liet ze me wat winkels zien waar spelletjes gekocht konden worden. Je kon munt verdienen door werk en door de spelletjes soms. Er werd ook 's nachts gewerkt, en gespeeld.

Ik zag ook vele oorlogsspelletjes. 'Oorlog is geen spelletje,' zei ik.

Ik zag ook andere soorten spelletjes en liep erdoor te zoeken. Het waren prachtige spelletjes. Ik keek weer naar haar. 'Welke spelletjes speel jij ?' vroeg ik. Ze nam me toen mee naar een andere winkel. Het was een winkel van puzzelspelletjes, maar er zat ook avontuur in.

'Ik heb deze wereld gebouwd,' zei ze toen.

'Oh, dat kan ook ?' vroeg ik.

'Je moet je eigen wereld bouwen,' zei ze. 'Laat anderen je wereld niet bouwen. Dans ze niet naar de pijpen. Laat anderen je dromen niet dromen. Droom je eigen wereld.'

Ik knikte. 'Welkom op de Grebbeberg,' zei ze weer. 'Ik ben een geautomatiseerde robot, een welkoms robot.'

'Oh,' zei ik toen. 'Dus je bestaat niet echt ?'

'Ik besta,' zei ze. 'Maar ik ben onderhevig aan vele regels. Het puzzelen kan niet ontweken worden. Alles is zeer ingewikkeld en voorwaardelijk, dus hieraan is dit systeem geboren, hierin. Wij zijn de wachters van de nieuwe wereld. Op aarde slapen zij. Daar spelen zij hun spelletjes. Maar ik laat je zien dat het slechts spelletjes zijn, en ik laat je de hogere spelletjes zien. Je moet veel puzzelen. Zo ga je het begrijpen. Zo ga je het verschijnsel 'sleutel en slot' ontdekken. Ik voelde vreemde energie door mij heen gaan. De warme gloed leek vermengd te worden met sneeuw. En het sneeuwde. 'Welkom op de Grebbeberg,' zei ze weer.

Einde

De Tatoeage

Europa was brandende, dus toen moesten ze wel naar Amerika.

Er stond een groot schip als de ark van Noach, en velen gingen aan boord die dag.

Ze vertelden elkaar allemaal verhalen over hoe mooi Amerika zou zijn.

Het was een prachtige reis die ze nooit meer zouden vergeten.

Maar toen ze eindelijk in Amerika aankwamen was alles het tegenovergestelde.

En toen vertelden ze eigenlijk alleen nog maar verhalen over de prachtige reis, hoe mooi het was geweest.

Nee, naar Europa konden ze niet meer terug, want Europa was brandende, en in Amerika wilden ze ook niet zijn. Maar die reis, die prachtige reis, die zouden ze nooit meer vergeten. In kinderhoofden en kinderharten werd het geprent. Op hun sieraden werd het beschreven, ingekerfd, de dagen van die mooie reis.

Hij had een tatoeage van twee trouwringen in zijn nek.

Dat was zo bij zijn geboorte bepaald.

Hij zou uitgehuwelijkt worden.

En toen begon alle ellende.

En toen was Europa brandende.

De tatoeage deed altijd pijn, ook in Amerika.

Hij heeft het meisje nooit gezien, want ze stierf al jong.

Aangereden ...

De tatoeage deed zo'n pijn dat hij zich als een invalide voelde.

Hij voelde zijn bloed niet stromen.

Alles zat vast.

Hij was in een halve coma.

En Amerika was niet wat ze zeiden dat het was.

En terug naar Europa kon hij niet, want het was brandende.

Maar die reis, die prachtige reis, die zou hij nooit vergeten.

Ze waren zo vol met dromen, verhalen, over het mooie Amerika.

Kinderen met blijde gezichten.

Maar in Amerika werden ze allemaal getatoeerd.

Het brandende Europa voor altijd in hun harten.

Uitgehuwelijkt tot iemand die ze nooit meer zouden zien.

Oh Amerika, het schone land,

Weerspiegelende de tranen van een vergeten land,

Oh Amerika, het brandende hart,

Van herinneringen waar je niet aan kunt ontkomen,

Tatoeages te diep,

Maar een prachtige reis van dromen.

De Surinaamse Nachten

Zijn hart bonkte in zijn keel. Hij kwam aan bij de toren, maar die zat op slot, en hij wist wie de sleutel had. Hij had een gevecht met een reus gehad op een andere toren, wat hij bijna niet had overleefd. Die toren kwam niet hoog. Maar deze toren zou hoog komen, heel hoog, helemaal tot Suriname. Het werd daarom ook wel de toren van Suriname genoemd, van de Surinaamse nachten, dat waren verhalen en sprookjes. Iedere verdieping had zijn eigen verhaal. Maar een heks bewaakte deze toren, en zij droeg de sleutel. Hij hoorde voetstappen op de trap. Het klonk heel hol. Toen werd de deur opengemaakt.

Maar het was de heks niet. Het was een jongetje.

'Ik ben de sleutel van de toren,' zei het jongetje, 'wat wenst gij?'

Hoe ben je ontsnapt? vroeg hij. Waar is de heks?

'De heks is dood,' sprak het jongetje. 'Ze had mij betoverd in een sleutel. Maar nu ben ik vrij.'

Maar hoe? Hoe? vroeg hij weer.

'Dat staat allemaal in de verhalen van de toren,' zei het jongetje. 'Ik ga niet veel uitleggen.'

'Waarom niet ?' vroeg hij.

'Ga zelf maar lezen,' zei het jongetje. 'Iedere verdieping heeft z'n eigen verhaal, z'n eigen avontuur. Het is een puzzel avontuur.'

'Dus ik krijg toegang ?' vroeg hij. 'En leidt deze toren helemaal tot Suriname ?'

'Ja,' zei het jongetje. 'De lucht houdt alles gescheiden van Suriname, maar de toren is een weg terug tot haar.'

'Is daar nog steeds een paradijs, oerwouden, gastvrije mensen ?' vroeg hij.

'Dat moet je zelf ontdekken,' zei de jongen.

'Er zit een reus achter mij aan,' zei hij tegen het jongetje. 'Alsjeblieft, laat me snel binnen.'

'Ja,' zei het jongetje, 'en de heks heeft nog een zus.'

Toen hoorden ze beiden holle voetstappen op de trap. 'Ik moet weg,' zei het jongetje. Het jongetje verdween door een deurtje in het trappenhuis. Hij rende achter het jongetje aan en begon op het deurtje te bonzen. 'Toe, laat me niet alleen,' riep hij. De voetstappen werden steeds harder. Het kwam steeds dichterbij. Toen werd er ineens van achteren op zijn rug getikt.

Het was een oude vrouw.

'U bent de zus van de heks ?' vroeg hij verschrikt.

'Nee joh,' zei de vrouw met een Surinaams accent. 'Ik kwam even een kijkje nemen in de toren. Ik kom helemaal uit Suriname.'

Hij slaakte een diepe zucht. 'Dus het is toch waar,' zei hij. 'Suriname bestaat nog.'

'Dat weet ik niet,' zei de vrouw weer met haar Surinaamse accent. 'Ik ben al vele jaren op een tocht door de toren, van verdieping tot verdieping, maar ik kan mijn weg niet meer terugvinden. Ik vraag me af of Suriname nog wel bestaat.'

'Dat moet wel,' zei hij. 'Kom, dan gaan we er samen naar op zoek.'

En zo gingen ze beiden de trap op.

Einde

In den beginne schiep de mens God

In den beginne schiep de mens God.

De aarde nu was woest en ledig, en duisternis zweefde over de wateren.

En de mens zei : Er zij God.

En zie, er was God.

En de mens zei : Kom, laten we slachthuizen bouwen en markt bedrijven met politieke gevangenissen en ziekenhuizen. We hebben immers God geschapen, dus we hebben altijd een excuus. God wil het.

En de mens maakte zichzelf tot God.

En het ging van kwaad tot erger toen de mens zichzelf God had gemaakt, en de mens streed tegen andersdenkenden.

Er was een boom van iets anders geloven, maar die boom werd verboden.

Een ieder die van deze boom zou nemen zou sterven.

En zo had de mens de aarde tot een hel gemaakt.

En de mens vond het goed, want het verkocht goed.

De mens kon hier veel meer lucratieve zaakjes in oprichten.

En de mens maakte geld tot God.

In den beginne schiep de mens God.

Maar de ware God had hier niet veel mee op.

Op een dag klopte de ware God bij de mens op de deur, maar die deed net alsof hij niet thuis was.

Toen keek de ware God door het raam, en sprak tot de mens :

Wat heb je er een puinhoop van gemaakt.

En de mens sprak : Opdonderen, ik ben immers God.

En de mens besepte niet dat kennis en het goede de ware God was, en zo maakte de ware God de mens nog dommer dan hij was.

'Omdat je het kleine beetje kennis wat je had hebt misbruikt, zal ook het laatste beetje kennis van je weggenomen worden,' sprak de ware God.

En de mens bevond zich toen in een roeibootje op een woeste zee.

En de mens roeide en roeide, totdat hij bij een eilandje aankwam waar een blote vrouw was.

En de mens sprak : 'Ik ben God. Laten we hier een nieuw leven beginnen.'

En de blote vrouw sprak : 'Maar gij hebt geen kennis.'

'Maar ik heb geld,' sprak de mens.

'Geld interesseert me niet,' sprak de blote vrouw. 'We hebben daar niks aan op dit eilandje.'

En de mens ging aan land, en probeerde de blote vrouw te verdrijven, maar de blote vrouw duwde de mens terug. 'Zonder kennis kom je er niet in,' sprak de blote vrouw.

'Kijk dan naar mijn mooie, dure kleren,' sprak de mens.

'Daar hebben we niks aan op dit eilandje,' sprak de blote vrouw.

'Maar ik heb God geschapen door mijn woorden,' zei de mens.

'Je hebt slechts laten zien hoe dom en goedgelovig je bent,' sprak de blote vrouw.

En de mens kwam in grote oorlog met de blote vrouw, en de blote vrouw liet hem niet toe, omdat hij geen kennis had.

En de mens ging uiteindelijk terug naar zijn bootje in roeide verder in de hoop op een ander eilandje te komen, maar de mens vond er geen. En de mens sprak zijn woorden uit, de meest onnasprekbare woorden, maar er gebeurde niets, en de golven werden steeds hoger.

En de mens begon God aan te roepen in zijn hoogste nood.

Maar God sprak : Zonder kennis hebt gij niets.

En de mens was bedroefd want hij wilde de kennis niet.

Na lang roeien kwam hij aan op het vasteland.

En iedereen had plezier hier, en iedereen zei telkens : Oh, wat leuk. Ohhhh, wat leuk.

En de mens dacht : Hier wil ik wezen.
En als clowns gingen ze hier vaak diepzee duiken.
En de mens maakte de clown tot God.
Grapje hier, grapje daar. Oh, wat leuk. Ohhhh, wat leuk. Oh wat leuk, zeg.
En de mens maakte leuk tot God.
En de ware God schudde het hoofd en sprak : Is dat nu het beste wat je kan doen ?
In den beginne schiep de mens God, maar de ware God werd er altijd buiten gelaten.

Einde

graaf kiekendrecht van de bijlmer

Graaf Kiekendrecht woonde in de Bijlmer, ergens hoog op een flat. Hij was dokter, maar vroeg nooit betaling voor zijn diensten. Wel vroeg hij hen die hij genas zijn leger in te komen. Wat was dit leger dan ? Het was een leger dat net als hem anderen hielp.

Op een dag was Graaf Kiekendrecht net iets te diep in het bos gegaan, en werd door kannibalen overmeesterd en in een ketel gezet. 'Is dat de nieuwe mode ?' vroeg Graaf Kiekendrecht, 'al die touwen om me heen ?'

'Ja,' zei een kannibaal, 'gehaktballenmode en worstenmode, worstenmode in uw geval.'

'Zeg, kan ik niet helpen deze mode tot een markt te maken,' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Nee,' zei de kannibaal bars. 'U bent de drager, niet de maker.'

'Maar weet u dan niet dat elk touw een eind heeft wat ook weer het begin is ?' sprak Graaf Kiekendrecht. 'Zo komen we ook weer bij het begin uit, en dan zijn alle rollen omgedraaid.'

Ineens was niet Graaf Kiekendrecht in de ketel, maar de kannibalen, en ze waren netjes gebonden. 'Staat goed op jullie,' zei Graaf Kiekendrecht. De kannibalen keken hem verbaasd aan. Graaf Kiekendrecht was zo wijsgerig geschoold dat hij er een beetje door kon toveren. Eén van de kannibalen was een negerin. 'Ik vind haar wel leuk,' zei Graaf Kiekendrecht terwijl hij op haar wees. 'Als je beloofd dat je mij komt helpen in mijn leger dan zal ik je loslaten.' De dikke negerin knikte en zei met een accent dat ze dat beloofde, want dat was beter dan in de ketel. Toen heeft hij haar losgemaakt. 'Jij kon het ook niet helpen dat je tussen dit tuig bent opgegroeid,' zei hij tegen haar, en toen heeft hij haar meegenomen naar de Bijlmer. De andere kannibalen liet hij gewoon in de ketel zitten.

Thuisgekomen bekeek hij haar eens goed. 'Zonder touw staat je toch veel beter,' zei hij.

'Ik wil wel met je meegaan hoor,' zei de negerin.

'Waar zullen we eens naartoe gaan ?' vroeg hij.

'Nou, een restaurant lijkt me wel goed,' zei de negerin, 'want ik had nog niet gegeten. We zouden jou opeten, weet je wel.'

Hij wees toen op haar buik. 'Heb jij niet genoeg gegeten ?'

'Ik heb zo'n honger,' zei de negerin, 'dat als je slaapt, dan moet je niet vreemd opkijken als je wakker wordt in een soepketel.'

'Dat is waar,' zei Graaf Kiekendrecht, 'dat is waar. Maar je weet dat je er dan zelf ook in eindigt, want het einde van het touw is ook weer het begin, en dan zijn alle rollen omgedraaid.'

'Ik weet het,' zei de negerin, 'maar dan laat je me wel weer los.'

'Wat als ik het dit keer niet doe ?' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Nou, dan moet je aan het andere uiteinde van het touw denken, en dan worden de rollen weer teruggedraaid,' zei de negerin.

'Je bent me nogal slim,' zei Graaf Kiekendrecht. 'Met jou wil ik werken. Maar zou je me echt hebben opgegeten ?'

'Nee,' zei de negerin, 'want ik ben zo wijsgerig geschoold dat ik de ketel slechts als een school zie om mannetjes zoals jou mee op te voeden.'

'Oh, als een bosjuffrouw ?' vroeg Graaf Kiekendrecht.

'Ja, als een bosjuffrouw,' zei de negerin.

'Dan heet jij vanaf nu bosjuffrouw,' zei Graaf Kiekendrecht. 'Welkom in mijn leger.'

'Welkom op mijn school,' zei de negerin.

En zo werkten ze samen in de bijlmer.

Maar op een dag kwamen de kannibalen naar de bijlmer om de negerin terug te halen.

'Oh, jullie komen me halen ?' vroeg de negerin. 'Wat denk je dat het hier is ? Het is hier geen restaurant.'

Maar ze hielden vol dat de negerin terugmoest.

Waarom komen jullie hier niet werken ? vroeg Graaf Kiekendrecht.

Ze dachten even na. 'Okay, okay,' zeiden ze. En toen kregen ze ook allemaal hun woning om in het leger van Graaf Kiekendrecht te zijn, en om naar de school van de bosjuffrouw te gaan. Ze hadden

nu een doel in hun leven. Hun leven, en het leven van anderen, had nu ineens weer zin.

'Zeg, zouden jullie mij echt hebben opgegeten?' vroeg Graaf Kiekendrecht hen eens. 'Nee,' zeiden ze. 'Wij zijn zo wijsgerig geschoold dat de ketel slechts een manier is om een woning te krijgen.'

Einde

de bijlmerreus

Ik was verdwaald in een bijlmer flat op zoek naar mijn tante. Ik kon haar huisje maar niet vinden. Ze moest ergens op de flat wonen. Er waren hier allemaal grote zalen. Ik deed een deur open en er renden direct allerlei negerkinderen naar me toe. Ze waren in grote angst en paniek. Ze zeiden dat er ergens een vleesetende reus was. Ik ben toen dieper die zaal ingegaan waar die negerkinderen uitrenden de gang op en kwam de reus aan het einde van de zaal tegen waar hij op een troontje zat. Het was een hele lange man op een heel klein troontje. Hij kon er net op zitten, maar het leek wel alsof hij vastzat. 'Help,' zei hij met een piepstemmetje. Ik heb hem toen maar even losgemaakt.

'Die kinderen hebben deze troon voor me gemaakt, maar hij was veel te klein,' zei de reus.

'Kan gebeuren,' zei ik, 'maar waar woont mijn tante?'

Toen heeft hij het voor me uitgelegd. Het was best nog wel ingewikkeld, want ik moest door allerlei gangen. Het leek wel een doolhof.

Toen ik bij mijn tante aankwam scheen ze er niet eens meer te wonen. De nieuwe bewoners zeiden dat het allemaal heel lang geleden was. Had ik dan zo lang gelopen? Er klopte iets niet in deze flat. Ik ging terug naar de reus, maar die was nergens meer te vinden. Ik ben toen de flat uitgelopen en er was een regenstorm. Ik had het idee dat ik zo opgenomen zou kunnen worden. Toen ik bij mijn huis aankwam waren daar ook al nieuwe bewoners. Ik zou er heel lang geleden hebben gewoond. Ik dacht: Hier kloppen dingen niet. Alles leek zo anders. Ik begreep er niets van.

Ik ben toen het oerwoud ingelopen. Ik begreep niets van de stad. Het was veel te ingewikkeld. Alleen in de bijlmer en waar ik woonde waren nog flats en huizen. De rest van Nederland was totaal oerwoud. Dat was vroeger wel anders. Maar ja, het leek zo kort geleden. Alles was gewoon anders. Nederland oerwoudland nu. Maar alles leek zo snel te groeien, en spoedig was ook de bijlmer totaal oerwoudgebied, en waar waren de flats ineens? Er klopte iets niet. Toen kwam ik de reus weer tegen, en vroeg hem om uitleg. Hij wist het ook niet. Ik ben toen maar met de reus in het oerwoud gaan wonen, en na een tijdje kwamen daar ook de negerkinderen die ik in de flat was tegengekomen. Zij wisten ook niet wat er aan de hand was, maar ze waren niet meer bang voor de reus.

Dus jullie hadden een te kleine troon voor hem gemaakt? vroeg ik.

Ja, en toen dreigde hij ons op te eten toen hij niet meer los kon komen, zeiden ze.

Dat is niet zo netjes van jullie om een te kleine troon te maken voor een reus, zei ik.

Een jongetje stak toen zijn vinger op. 'Maar het was ook niet zo netjes van de reus om ons te willen opeten,' zei het jongetje. 'We hadden hard aan de troon gewerkt en het was een foutje. Foutjes maken doet iedereen en dat is menselijk.'

Maar ik kan de reus ook wel begrijpen, zei ik, want hij dacht natuurlijk dat jullie hem in de val hadden gelokt.

Echt niet, mijnheer, zei een andere jongen. Het was een vergissing, heus.

Ik keek toen naar de reus. 'Ik ben niet meer boos,' zei de reus. 'Het zal inderdaad wel een vergissing zijn geweest. Ik moet ook leren om niet meer op tronen te gaan zitten. Dat is niks voor mij.'

Goed, zei ik toen. Ik hoop dat jullie nu in vrede kunnen leven.

Maar toen begon de reus erg te groeien. Weer begonnen de kinderen bang te worden. Er kwam toen een enorme regenstorm die ons allemaal opnam, en er kwamen flats uit de grond die nog wel groter waren dan die van de bijlmer. We zagen zoveel verdiepingen, en we werden door de regenstorm ergens hoog in zo'n flat gezogen.

Puzzel maar, zei de reus. Ga maar op zoek naar je tante. Ze moet hier nog ergens leven. Alles van het verleden heeft hier nog z'n plaats in het flattenoerwoud. En we vonden toen alles terug wat we eens waren verloren.

de dromentemmer

Ik dwaalde door gangenstelsels en trappenstelsels onder wat flats in de bijlmer. Ik kwam aan bij een donker en stoffig café wat helemaal verlaten leek te zijn, maar toen ik binnen kwam zag ik de barkeeper ineens. 'Drink voor dromen,' zei hij. Het leek op een café van de jaren 60 en 70 wat niet meer in gebruik was, dus ik was verbaasd de man te zien. Ik ging aan de bar zitten en zei : 'Okay, geef me maar wat.' Hij deed een fles open en begon te gieten in mijn beker. Het was donker, bruinachtig, schuimend spul, en ik begon er direct van te drinken. 'Drink voor dromen,' zei hij. Het begon wazig voor mijn ogen te worden. Ik zag golven verschijnen voor mijn ogen, en ik zat op een strand. Een vrouw kwam langs en zei : 'Wat waait het, hè.' Ze moest haar hoed vasthouden, anders zou die wegwaaien. De golven gingen steeds hoger en waren steeds woester, en ik dacht dat ik beter weg kon gaan. 'Drink voor dromen,' hoorde ik iemand roepen. De golven leken ook van het bruinachtige spul te zijn met schuim erop. Ik kreeg toen een vreemd idee. Ik deed mijn kleren uit en rende op de zee af om van het schuimende bruine spul te drinken. Maar de zee bewoog weg van mij, en de golven gingen weer liggen. 'Nou, kom dan, drink voor dromen,' riep iemand weer. Ik keek om me heen, en slenterde weer terug om mijn kleren aan te trekken.

'Lafaard,' werd er toen geroepen. Dat liet ik niet op me zitten. Ik trok weer mijn kleren uit, en rende naar de zee die inmiddels weer was opgekomen. Maar weer trok de zee zich terug. 'Waar ben je dan ?' riep ik.

'Ga ik jou niet aan je neus hangen,' werd er toen geroepen.

Ik dacht ik laat me niet beetnemen, en slenterde weer terug om me vervolgens weer aan te kleden en me erin te berusten. 'Drink voor dromen,' werd er weer geroepen. Ja, dat zei die barkeeper ook, en nu droomde ik. Ik werd wakker en keek in het gezicht van de barkeeper. 'Drink voor dromen,' zei hij. En ik begon weer te drinken, en weer te dromen. Ditmaal was ik in een groot bos. Er was niemand. Ik was helemaal alleen. Maar er hingen kokosnoten in de bomen waar bruinachtig spul uitdroop wat bijna schuimde. Toen ik op de kokosnoten afliep begonnen ze weg te bewegen. Iemand lachte en riep : 'Drink voor dromen.' Maar ik zag niemand.

'Waar ben je dan ?' riep ik.

'Voor je neus,' riep hij.

Oh ja, zei ik, de barkeeper, maar ik kan niet drinken. Ik droom.

Waar droom je over ? vroeg hij.

'Nou, eerst een zee, en nu een bos,' zei ik.

Ik plaag je maar wat, zei hij. Vind je het leuk ?

Ja, zei ik, maar alles beweegt van me weg.

Dat zijn dromen, zei hij.

Waarom doen ze dat ? vroeg ik.

Opdat je niet teveel drinkt, zei hij.

Maar waarom zeg je dan telkens : Drink voor dromen ? vroeg ik.

Omdat ... zei hij ... maar toen vaagde zijn stem weg ... Ik werd wakker in het café aan de bar, maar er was niemand ...

Is daar iemand ? riep ik.

Ik zag het bruine spul voor me in mijn beker. Het schuimde nog steeds een beetje.

Niet meer van drinken, zei ik tegen mezelf. Zo is het wel genoeg.

Ik ging het café uit, het gangenstelsel weer op, en over trappenstelsels ging ik nog dieper naar beneden.

Ik kwam bij een hele diepe ondergrondse rivier aan uiteindelijk, waar dat bruinachtige spul ook stroomde. 'Niet meer van drinken,' zei ik weer tegen mezelf. Ik wilde weer teruggaan, maar plotseling kwam er een uitgestrekte golf uit de rivier die mij greep en mij in de rivier trok. Het begon me toen in de diepte te trekken.

Ik probeerde me te verzetten, maar het liet niet los. Ik was in een stroming die alsmaar sterker werd. Maar toen werd ik weer wakker aan de bar in het café. Ik had gewoon een cirkeltje gemaakt. Ik stond op en ging dieper in het café. Ik kwam toen door een deur in een ander zaaltje waar mensen zaten van heel lang geleden. Ze waren helemaal bedekt met spinnewebben. Het leek wel op de jaren 30 en 40. Toen ik schoten hoorde ben ik weer teruggegaan, maar ik kon mijn weg niet meer terugvinden. En hoe meer ik door deuren heenging, hoe meer het allemaal leek op het wilde westen. Ik hoorde het gehinnik van paarden, het gelach van cowboys en het gejoel van indianen. Weer hoorde ik schoten, en verborg mij achter een bar. 'Waar is hij ?' hoorde ik iemand roepen.

Er was een luik op de vloer achter de bar, wat ik opende en waar ik doorheen ging om mezelf in veiligheid te brengen. Alles was hier donker en stoffig. Ik moest van een heel nauw trappetje af. 'Daar is hij,' hoorde ik iemand roepen. Ik kwam in een tunnel terecht waar water op de bodem lag. Ik zag een licht in de verte en ging er op af. 'Pak hem,' werd er geroepen, maar ik zag niks. Ik begon stevig door te lopen maar stootte mijn been aan ijzerwerk. Er was hier veel meer water wat in een rap tempo begon te stijgen. Ik kon beter maar weer teruggaan, maar daar zouden ze me misschien opwachten, dus ik deed het niet, en liep door richting het licht. Ik zag een oerwoud in het licht. Maar het water was inmiddels al tot mijn borst gestegen. De stroming was sterk, en ineens werd ik meegesleurd. Waar naartoe wist ik niet. Ik had alle grip verloren.

'Drink voor dromen,' zei de barkeeper. Ik werd weer wakker aan de bar.

'Laat maar,' zei ik.

'Denk je het ergens anders beter te krijgen ?' vroeg de barkeeper. Ik haalde mijn schouders op.

'Drink voor dromen,' zei de barkeeper weer. Er kwam iemand anders binnen die aan de bar ging zitten. Ook hij kreeg een beker van het bruinachtige spul wat schuimde. 'Ik zou er maar niet van drinken,' zei ik.

'Ik heb toch niets meer te verliezen,' zei die persoon, en begon te drinken. Ik probeerde op te staan, maar ik merkte dat ik aan de barkruk bleef vastkleven.

'Het laat je niet los,' zei de barkeeper.

'Belachelijk,' zei ik. Toen herinnerde ik me dat als ik er meer van zou willen drinken, dat het dan van me weg zou gaan. Ik greep naar mijn beker, maar die was leeg. 'Meer, meer,' zei ik tegen de barkeeper. Maar er was geen barkeeper. Ik was aan zee, en ik rende er naartoe terwijl het van me wegbewoog. Maar ik wist ook dat het me zou grijpen als ik ervan zou weggaan. Ik moest iets anders verzinnen. Of ik moest er gewoon mee leren leven. Het leven was immers geven en nemen, tussen dichtbij en ver weg ergens mijn pad vinden. Ik kon nu eenmaal niet met en niet zonder. Ergens tussenin moest er een pad zijn. Ik moest mijn dromen temmen, maar daarvoor moest ik eerst mijzelf temmen.

graven of draaien

Na een beetje graven kwam ik in een ander Nederland terecht. De hoofdstad hier was genaamd Jong Meisje. Dat scheen de naam van een lied te zijn. Dat lied vonden ze zo mooi dat het de naam van de hoofdstad werd.

In het Zuiden lag een zwart Nederland. Het was eigenlijk een grote stad, een knoertel stad. Knoertels zijn een soort wezens die enorm stinken en hoogmoedswaanzin hebben, die zich van alles inbeelden dat ze van alles zijn, zoals een dokter of een politicus, terwijl ze niet eens hiertoe een degelijke opleiding hebben gevolgd. Ze draaien ook alles om.

Er was oorlog in Nederland, tussen de knoertels en de rest van Nederland. De knoertel stad was geheel omsingeld, maar niemand kon iets doen. In de knoertelstad werden kinderen opgesloten gehouden. Die kinderen moesten nog ontwaken. Ze werden in slaap gehouden. Ze hadden allemaal knoertel dromen.

De knoertels waren vraatzuchtig. Ze hadden geen oog voor de armen. Die werden bespot. Alles moest rijk zijn. Ze hadden geen oog voor hen in nood. Nee, ze maakten de nood nog erger. Ze waren knoertels. Het waren schrokoppen, pannenlikkers.

Ze waren sadistisch. Er was één ding waar ze niet tegen konden, en dat was humor. Natuurlijk hadden ze wel hun eigen humor, de zogenaamde knoertel humor, maar de echte humor, daar konden ze niet tegen, de wijze humor. Hun eigen humor was namelijk maar zeer oppervlakkig en simplistisch. Eens vielen de humoren Spanje binnen, en nu zouden ze ook Nederland binnenvallen. Dat gebeurde. Er bleef eigenlijk niets meer van de knoertelstad over. De knoertels konden niet tegen humor. En ze konden al helemaal niet tegen de humoren.

de speelgoed oorlog

De speelgoedsoldaten waren in een oorlog met de muizen op de speelkamer van een jongetje, midden in de nacht. Het jongetje sliep in een andere kamer, in zijn slaapkamer, dus hij merkte er niets van. De speelgoedsoldaten gebruikten naalden als pijlen, en ze hadden ook kromme zwaardjes. Veel muizen werden geraakt, en van sommigen werden de koppen afgehakt. Het was duidelijk dat de speelgoedsoldaten de oorlog aan het winnen waren. De muizen bewaakten een poort waar de speelgoedsoldaten nooit doorheen mochten. Ditmaal konden ze dat dus wel en openden de poort. Hier stond ergens een speelgoed treintje waarop ze gingen zitten, en ze moesten toen door een tunnel heen. Dat gat ging helemaal door de muur naar de slaapkamer van het jongetje. Dat hadden de muizen eens gemaakt. De speelgoedsoldaten zagen wat kleren van de jongen rondslingeren. De deur van de jongen stond op een kiertje dus ze konden zo de gang op, en over de trap naar beneden. Door de brievenbus konden ze ontsnappen, en de wat grotere speelgoedsoldaten konden door het kattenluikje. Toen renden ze het bos in, en deden wat van hun kleren uit. Ze wilden indiaan worden. Ze smeerden henzelf in met modder, en anderen smeerden wat oorlogsverf op hen. Maar toen het

dag was geworden bleven ze ineens stokstijf staan. Een ander jongetje vond hen even later. Hij nam ze in zijn hand. 'Wat vreemd,' zei hij. 'Die indiaantjes horen hier niet te zijn. Het is maar speelgoed.' En hij nam ze mee naar huis. Ook hij had een speelkamer. Gelukkig waren daar geen muizen. Ze vonden het verschrikkelijk dat ze overdag zich nooit konden bewegen. Ze moesten altijd wachten tot het nacht was en iedereen sliep. Gelukkig had de jongen de deur op een kier gelaten, en konden ze weer weg. Het was weer nacht, en de nacht was nog jong, en ze hoefden niet eerst tegen muizen te vechten. Weer gingen ze de hal op en over de trap naar beneden en gelukkig had dit huis ook een kattenluik, dus weer konden ze allemaal naar buiten. Weer gingen ze het bos in, en dit keer hadden ze veel meer tijd, dus ze gingen ver, heel ver. Ze hoopten dat de betovering verbroken zou zijn nu ze zo ver weg waren. Ze waren bang voor het licht, dus gingen ze de grond onder door een konijnenhol. Zo kwamen ze in de ondergrondse wereld.

Ze wilden geen speelgoed meer zijn, maar echte mensen. Hier onder de grond zouden ze zich tenminste altijd kunnen bewegen omdat het hier altijd nacht was. Er was hier niemand anders. Ze waren met twintig. Op een keer kwamen ze andere speelgoedpoppen tegen die ook waren ontsnapt. Het waren speelgoedindiaantjes en allemaal meisjes. Maar ze konden niet met hen opschieten en ze waren bang dat ze ermee in oorlog zouden raken. Tegen andere speelgoedpoppen wilden ze niet vechten. Toch moesten ze wel toen de indiaanse meisjes hen de oorlog verklaarden. Ze konden natuurlijk ook vluchten, en dat deden ze, maar de indiaanse meisjes kwamen achter hen aan. Dennennaalden waren hun pijlen. Dit ging allemaal niet goed. Er sneuvelde wat aan beide kanten, en ze begonnen het licht op te zoeken opdat alles zou stoppen. Maar toen ze boven de grond waren was het daar ook nacht. Toen zijn ze maar teruggegaan naar het huis van het jongetje. Ze gingen door het kattenluikje en de brievenbus. Maar ook de indiaanse meisjes achtervolgden hen daar. Ze renden de trap op, terwijl het oorlogsgejoel achter hen was. Soms schoten ze wat pijlen. Telkens weer sneuvelde er eentje aan beide kanten. Maar de indiaanse meisjes waren in de grote meerderheid. En van de indiaanse jongetjes was er nog maar één overgebleven toen ze bij de deur van de speelkamer waren gekomen. En die stond dit keer niet op een kier. Wel stond de slaapkamerdeur van het jongetje op een kier, en toen ging het laatste indiaanse speelgoedjongetje daar naar binnen. Op dat moment begon het licht te worden, en stonden ze allemaal weer stokstijf. Toen het jongetje wakker werd zag hij het indiaanse speelgoedjongetje bij zijn deur liggen. 'Hoe komt dat daar nou?' dacht hij. Hij liep er naartoe en deed de deur verder open, en zag toen ook de indiaanse speelgoedmeisjes liggen. 'Vreemd, en die had ik nog niet,' zei hij. Toen zag hij bij de trap en op de trap ook nog meer speelgoedindiaantjes liggen. Hij zuchtte en begon ze allemaal op te rapen om ze naar de speelkamer te brengen. Hij keek eens goed naar de speelgoedindiaantjes en bemerkte de dennennaalden. 'Mmm, zeker oorlog geweest,' zei hij tegen zichzelf.

Hij wist van die oorlogen. Hij had het eens in een boek gelezen. 'Ik ben het er niet mee eens,' zei hij. 'Jullie moeten in vrede leven.' Toen smet hij de speelgoedindiaantjes in een doos. Hij deed toen de deksel erop zodat het nacht was in de doos. 'Zo, dat zal jullie leren. Voorlopig ga ik niet met jullie spelen,' zei het jongetje. Maar in de doos ging de oorlog verder. De doos werd niet lang daarna opgeborgen op het zolder. En daar ging de oorlog vele jaren voort. Het jongetje wist het niet. Niemand wist het. Alleen de speelgoedindiaantjes wisten het.

het kannibalen carnaval

De jongen was diep in het bos terecht gekomen, en werd vastgepakt door een vrouw met een rieten rokje. 'Jij komt hier niet meer weg,' zei de vrouw. 'Zodra je wat langer bent geworden gaan we je opeten.' De jongen begon te kermen en te gillen, en te smeken, maar niets hielp. Toen nam de vrouw hem mee naar een kamp. Hij werd bekeken door meerdere vrouwen. Hij had zich tijdens de wandeling neergelegd bij zijn lot, maar zou alles doen om te ontsnappen. 'Kannibalen zijn wij,' zeiden de vrouwen. 'Je moet nog groeien, langer worden.'

'Hij is nog in de groei,' zei de vrouw.

'Waarom?' vroeg de jongen. Maar hij kreeg geen antwoord.

Midden in de nacht toen ze allemaal sliepen dacht de jongen dat hij wel weg zou kunnen komen, maar hij maakte veel teveel lawaai, en ze werden wakker en paktten hem weer.

'Stommeling,' zei één van de vrouwen. 'In de kooi moet hij nu, of gebonden worden aan een paal.'

'Ik weet wel wat,' zei een andere vrouw. 'Hij kan ook aan de ketting.' Zo kreeg de jongen een ketting om zijn hals. Hij werd vastgeketend aan een blok. 'Dat is het slachtblok,' zeiden de vrouwen. 'Je bent niets dan vee.'

'Waarom?' vroeg de jongen weer. Maar hij kreeg geen antwoord. Toen gingen de vrouwen weer slapen, en de jongen klaagde.

De volgende dag waren ze alweer vroeg wakker. 'Hij groeit goed,' zei één van de vrouwen. 'We kunnen hem bijna opeten.'

Ze maakten hem los van de keten, en hij moest naar een schoolklasje waar ook een andere jongen was. Deze jongen zou ook opgegeten worden als hij langer zou zijn gegroeid. Er waren ook wat meisjes in het schoolklasje die bij de vrouwen leken te horen. Ze hadden ook rieten rokjes, en ze plaagden de jongens over het feit dat ze opgegeten zouden worden.

Een jongen werd wakker van een vreemde droom. Hij ging naar beneden en zag daar zijn vader met de krant. 'Ik heb zo vreemd gedroomd,' zei de jongen. 'Over kannibalen, vrouwen en meisjes met rieten rokjes, en ze zouden me opeten als ik langer was gegroeid. En ik had hele vreemde gevoelens in mijn buik. Heeft u ook weleens zulke dromen gehad? Is het erfelijk?'

'We dromen allemaal,' zei zijn vader. 'Ik had die dromen toen ik jonger was, maar toen ik met je moeder was getrouwd had ik geen dromen meer. Volgens mij leef ik nu in een droom.'

'Maar dat is geen droom met kannibalen,' zei de jongen.

'Nou, op mijn werk is het zeer kannibaals,' zei zijn vader.

'Hoezo?' vroeg de jongen.

'Nou,' zei zijn vader. 'Telkens de dreiging om ontslagen te worden.'

De jongen zuchtte. 'Nou, dat is dan ook niet leuk.'

'Ja,' zei zijn vader, 'maar ze doen dat opdat je het onderste uit de kan haalt en je echt je best doet.'

'Ik begrijp het,' zei de jongen. 'Maar als je ontslagen wordt, dan neem je toch gewoon een andere baan?'

'Banen liggen hier niet voor het oprapen,' zei zijn vader.

'Wat een gemis dan,' zei de jongen.

'Ja, echt kannibaals,' zei zijn vader.

Toen kwam zijn moeder binnen.

'Waar ben je geweest?' vroeg de jongen.

'Boodschappen doen,' zei zijn moeder.

'Nog iets meegebracht?' vroeg de jongen.

'Ja, een boekje voor jou over kannibalen,' zei zijn moeder.

'Toevallig net over kannibalen gedroomd,' zei de jongen.

Hij nam het boekje aan en begon gretig te lezen. Het was een stripboek. 'Nou, dat gaat precies over mijn droom,' zei de jongen.

'Alles staat met elkaar in verbinding,' zei zijn moeder.

'Ik lees nu in de krant,' zei vader, 'dat er weer kannibalen zijn teruggekomen in het bos.'

'Die zijn nooit weggeweest,' zei de moeder van de jongen.

'Jawel,' zei de vader.

'Nee,' zei de moeder. 'Dan heb je toch niet goed je ogen opengehouden.'

'Nou ja, okay, jij zal het wel beter weten,' zei de vader.

'Nou, ken je nog die en die,' zei de moeder. 'Die zijn ook naar zo'n kannibalenstam vertrokken. Ze hadden het helemaal gehad met de wereld.'

'Als kannibaal of als voedsel?' vroeg de vader.

'Beiden denk ik,' zei de moeder.

Vader keek de moeder vreemd aan. 'Hoe kan dat nou?'

'Moet je mij niet vragen,' zei de moeder.

'Hoe kom jij daar allemaal bij ?' vroeg de jongen.

'Gedroomd,' zei de moeder.

'Ja, maar dromen zijn niet de werkelijkheid,' zei de jongen.

'Wie zegt dat ?' vroeg de moeder.

'Ja, wie zegt dat ?' vroeg toen ook de vader.

De jongen zuchtte. 'Ik denk dat ik maar weer ga slapen dan. Misschien ben ik nog niet goed wakker.' Toen werd de jongen wakker en beseftte dat hij alles gedroomd had. Hij wist niet of hij nog steeds droomde. Hij kneep in zijn arm en voelde niets. Hij kneep toen harder, en sloeg zichzelf in het gezicht en voelde het toen wel. 'Kannibalen, kannibalen,' dacht de jongen bij zichzelf. 'Misschien ijl ik wel.' Hij probeerde op te staan, maar hij kon niet. 'Zie, ik droom nog steeds.' Toen waren de kannibalen in zijn kamer. En toen veranderde zijn kamer in het kannibalenkamp waar hij was. De vrouwen keken naar hem, en de meisjes ook. 'Hij is al gegroeid, langer geworden,' zei één van de meisjes. 'Dat betekent dat hij ... opgegeten gaat worden,' zei een ander meisje.

De jongen haalde zijn schouders op, maar omdat ze telkens dichterbij kwamen werd hij wel banger. Hij trapte ze toen weg, en begon te rennen. Maar al snel werd hij teruggesleurd door een lasso. Hij viel neer met vreemde gevoelens in zijn buik, in grote paniek. Hij hoopte dat hij nu toch echt wakker zou worden. Toen aten ze hem op en werd hij wakker.

'Dit is gewoon de kannibalendood,' zei hij tegen zichzelf.

Hij liep naar beneden en zag zijn vader aan de krant.

'Ben ik dood ?' vroeg hij.

'Nee, je leeft nog,' zei zijn vader.

'Ik heb zo vreemd gedroomd, over de kannibalendood, en toen werd ik wakker, mag ik geloven,' zei hij.

'Ik had dat ook, totdat ik je moeder tegen kwam,' zei zijn vader.

'Is het nu beter ?' vroeg de jongen.

'Veel beter,' zei zijn vader. 'Ik heb er daarna niet meer over gedroomd.'

'Saai,' zei de jongen.

'Beter dan de kannibalendood,' zei zijn vader.

'Was ik maar dood,' zei de jongen. 'Dit is ook niks. Weer die stomme school.'

'En ik weer naar mijn werk,' zei zijn vader, 'maar bij moeder is het leven fijn. Zoals het klokje thuis tikt tikt het nergens. Oost west, thuis het best.'

'Iets om naar uit te kijken dan,' zei de jongen.

'Zeer zeker,' zei zijn vader. 'Zeg, wat voor lessen heb je vandaag ?'

'Oh,' zei de jongen. 'Gojdsdienst, aardrijkskunde, geschiedenis, volkenkunde.'

'Misschien gaat het dan wel over kannibalen,' zei zijn vader.

'Leraren kunnen soms als kannibalen zijn,' zei de jongen.

'Jazeker, zoals werkbazen ook,' zei zijn vader.

'Zitten we in hetzelfde scheepje,' zei de jongen.

'Jazeker,' zei zijn vader.

Toen kwam de moeder binnen, maar ze was een kannibaal met een rieten rokje.

'Ga je naar carnaval ?' vroeg de jongen.

'Kom ik net vandaan,' zei de moeder. 'Het heeft de hele nacht geduurd.'

'Wat heb je allemaal gedaan ?' vroeg de jongen.

'Nou, kijk eens goed. Ik ben een kannibaal,' zei de moeder. 'Wat denk je dat kannibalen doen ?'

'Ik weet het niet,' zei de jongen. 'Monopolie spelen, of een spelletje kaart ?'

'Malle jongen,' zei de moeder. 'Nee, we hebben lekker gegeten.'

'Wat heb je gegeten ?' vroeg de jongen.

'We hadden jullie nagemaakt van brood,' zei de moeder.

'Is dat een grapje ? Zo niet, dan begrijp ik waarom ik zo'n nachtmerrie heb gehad.'

'Traag,' zei de moeder. 'Natuurlijk is het een grapje.'

'Ja, maar heb je dat echt gedaan ? Ons namaken met brood ?' vroeg de jongen.

'Ja, als grapje,' zei de moeder.

'Nou, leuk grapje,' zei de jongen. 'Vader, wat vind jij ervan ?'

'Grappig,' zei de vader.

'Nou, ik kan er niet om lachen,' zei de jongen. 'Maar ik ga nu naar school, waar de andere kannibalen op me zitten te wachten.'

'En ik ga terug naar mijn werk,' zei de vader.

'Dan ga ik weer terug naar het carnaval,' zei de moeder.

'Flauw,' zei de jongen.

'Waarom gaan jullie niet met me mee ?' vroeg de moeder.

'Omdat we school hebben,' zei de jongen, 'en vader moet werken.'

'Dan gaan jullie toch gewoon spijbelen ?' zei de moeder. 'Voor een keer kan dat geen kwaad. Dan zeg je gewoon dat je ziek was.'

'Goed idee,' zei de vader. En zo gingen ze met z'n drieën naar het carnaval, maar tot hun grote schrik was daar ook de baas van het werk, en wat leraren van school. 'Op heterdaad betrapt,' riepen ze.

'Ja, jullie zeker, want wat doen jullie hier ?' vroeg de jongen.

'Kunnen we beter aan jullie vragen,' vroegen de werkbaas en de leraren.

'Wij komen moeder afzetten,' zei de jongen. 'En wat is jullie smoes ?'

'Nou, laten we er niet meer over praten,' zeiden de leraren. 'Laten we het gewoon een schoolreisje noemen. Ga je ons aangeven bij het schoolbestuur ?'

'Hebben jullie je ziek gemeld ?' vroeg de jongen.

'Ja,' zeiden de leraren. 'We zijn wat overspannen, en dit is therapeutisch.'

'Ja ja,' zei de jongen. 'Nou, dan kan mijn moeder misschien met jullie een uitzondering maken om jullie in het echt op te eten.'

'Dat kan toch niet,' zeiden de leraren. 'Dan komt ze in de gevangenis.'

'Alles beter dan dit hier,' zei de jongen.

De leraren begonnen toen te lachen en hem te duwen. 'Je komt hier niet meer weg,' zeiden ze.

Goedzo,' zei de jongen. 'Carnaval beter dan school.'

'Heb je je al ziek gemeld ?' vroegen de leraren.

'Nog niet,' zei de jongen, 'maar als jullie dat al hebben gedaan hoef ik toch niet te komen.'

Opeens werd de jongen meegesleurd in een grote optocht, en die ging door de hele stad.

'Carnaval beter dan school,' werd er telkens gezongen. 'Carnaval sterker dan school. Carnaval groter dan school. Kannibalen carnaval eet school.'

Einde

Ezechiël in het huis der schorpioenen – het shamanistische schorpioenen medicijn

Ezechiël was een prediker in ballingschap aan de rivier de Kebar. Hij werd door de natuur geroepen, en het juk van de ballingschap in Babylon was al een roeping op zich, want Jeremia had ertoe aangedrongen het juk te aanvaarden, zoals Yeshua in het NT oproept om het kruis te dragen. Dit is zeker niet iets passiefs en gehoorzaams, want het roepingsvisioen van Ezechiël ging over een rund en een leeuw. De rund is de drager van het juk, maar de leeuw is van het verzet. De mens is niet geroepen om zomaar schaap of rund te zijn, maar de mens is ook geroepen leeuw te zijn, te vechten. Ezechiël kreeg te horen dat hij onder schorpioenen was gezonden. Die waren overal om hem heen. Hij woonde bij schorpioenen. Vandaag de dag wonen wij ook bij schorpioenen. Als Ezechiël dan te horen krijgt dat hij tegen hen gehard zou zijn, dan gaat dit in de grondtekst ook over het verzet. Het betekent ook volharding, wat ook de betekenis is van de voortijdse wortel van Ezechiël : sukki-l, de volharding in het hongeren, minderen.

Wanneer ontwaken we uit de nachtmerrie ? In het roepingsvisioen van Ezechiël gaat het niet alleen over de rund en de leeuw, maar ook over de arend, die door Calvijn het vermogen tot het doordringen van de hemel wordt genoemd, en een beeld is van de voorzichtigheid, oftewel de gezonde dosis natuur vreze. Calvijn bespreekt de vijanden van God, of de vijanden van de natuur kunnen we wel zeggen, de vijanden van de kennis, van het hongeren, en hij stelt dat deze vijanden de geestelijken kettters noemen, schismatieken, honden, en het uitvaagsel van de wereld, maar Calvijn stelt dat het ons genoeg is dat God, oftewel de natuur, de kennis, ons kent. Wij kunnen niet met iedereen vrienden zijn, en dat mogen wij ook niet. Vriendschap met het vlees, met de wereld, is vijandschap tegen de natuur, tegen de kennis.

De Ezechiëlitische psalmen van de regressie zingen :

Ezechiël 1

1 Aan de rivier der ballingschap,
genaamd de Kebar, waar ik was,
zag ik daar de hemelen geopend,
een vrouw met een boog gespannen,
ze sprak over vreemde plannen
2 Ik viel toen op mijn aangezicht,
toen ze sprak over hemelse plicht,
Ik had haar legers gezien,
haar hand op mij bovendien
3 Toen keek ik naar omhoog,
dingen die ik niet begreep,
ik zag toen weer de boog,
het had mijn hemel geopend

Ezechiël 2

1 Mensenkind, sta op uw voeten,
Kinderen, stug van aangezicht,
en verhard van hart,

Kijken mij naar de ogen,
Brengen mij grote smart
2 Tot hen zal ik spreken,
Tot dit weerspanning geslacht,
Klaagliederen opgetekend,
Nooit verwacht, nooit gedacht

Als het over Ezechiël's ontmoeting met de leeuw gaat, als beeld van de volharding, in het voortijds 'sukki', dan mogen we ook denken aan de egyptische oorlogsgodin, de leeuw sekmet, of sukkimet, de discipline of leer van de volharding. Ook Job kwam in de wildernis tot de leeuwinnen om door hen in het volharden onderwezen te worden. Ergens op het pad van de volharding is de verbrokenheid. Dan houden wij het niet meer vol, en worden wij opgenomen in een diepere wereld. Dan kan het kind niet meer, en dan is het volbracht. Dan komt de arend om het kind over de zee mee te nemen, zoals ook in het roepingsvisioen van Ezechiël. Dit is een cyclus. Vandaar dat Ezechiël ook de wielen zag.

Zoals de regressie psalm zingt :

Ezechiel 1

1 Aan de rivier der ballingschap,
genaamd de Kebar, waar ik was,
zag ik daar de hemelen geopend,
een vrouw met een boog gespannen,
ze sprak over vreemde plannen
2 Ik viel toen op mijn aangezicht,
toen ze sprak over hemelse plicht,
Ik had haar legers gezien,
haar hand op mij bovendien
3 Toen keek ik naar omhoog,
dingen die ik niet begreep,
ik zag toen weer de boog,
het had mijn hemel geopend

Als wij opgenomen zijn is dat geenszins de hele tijd een gevoel van absolute gelukszaligheid. Neen. Het trauma is nog steeds diep in ons, en steekt. Het maakt je boos, depressief, verdrietig, bang. 'Hoe hebben ze dit kunnen doen, en dat ? Waarom ik ?' En je hongert weer, want de hemel is de leegte. Je hebt niet als bij toverslag oneindige kennis. Alles is hier maar half, en alles is vaag en subtiel. Je bent nog steeds op aarde, maar van binnen ben je opgenomen. De doorn in het vlees. Mijn genade is u genoeg, of zoals Calvijn het zegt : Het is genoeg dat God je kent. Het is genoeg dus door de natuur gekend te worden. De mensen kennen je niet. Je bent onder schorpioenen. Je woont bij hen. Ook al ben je van binnen opgenomen. Wat denken we dat de opname is ? Het is een verdieping. Je wordt niet zomaar uit alles weggenomen. Je komt niet in een loze zaligheid terecht. We worden geleid tot de wildernis. We worden opgeroepen tot een hemelse plicht, een hemelse oorlog. De opname is dus een dienstoproep. Dan begint het pad. De dagen in het vlees zijn dan voorbij, en je gaat in het geestelijke verder. Het is niet iets om uit te stellen. Wij moeten nu opgenomen worden. Wij moeten nu tot de hemel gaan.

We zijn onder schorpioenen. Ze wonen bij ons. Ze liegen over ons, draaien alles om wat we zeggen. Ezechiël ging er ook doorheen. Hij was een vreemdeling in een vreemd land. Ze kunnen flink steken, deze schorpioenen. En dan duizelt het ons voor de ogen. En dan moeten we volharden tot het einde. Jezus moest de lijdensbeker tot de bodem leegdrinken. Hij zei : Niet mijn wil, maar uw

wil zal geschieden, oftewel de wil of hogere kennis van de natuur. Wat weet een mens ? Als wij tot de hemel komen moeten wij al onze eigen kennis afleggen. Al onze eigen kennis moeten wij als vuilnis beschouwen. De engelen zien hier nauwlettend op toe. Wij mogen er geen eigen theologieën op nahouden. Dan komen we weer op de voorzichtigheid van de arend, de vreze van de natuur. Neem niets zomaar aan.

We dragen het kruis, we dragen de doorn in het vlees, zoals de indianen bij hun natuurinwijdingen pennen door hun vlees dragen. We dragen het zolang het nodig is. Dat is wat het ascetisme is. Dat wil niet zeggen dat we helemaal nooit klagen of nooit boos zijn. Integendeel. Het boos zijn is een groot lijden. We komen dan bij de kern van het kruis, de leeuw. Wie kan niet boos zijn op een wereld als deze ? Dan ben je aan de drugs. Dan zou er goed wat mis zijn. En die mensen zijn er genoeg. Ze zijn nooit boos, alles moet maar kunnen. Het is pure onverschilligheid. Ook naar de dieren toe. Laf eten ze hun stukje vlees, terwijl ze dat alleen zichzelf aandoen. Zij eten zichzelf per slot van rekening. Het zijn zelfhaters. Ze zijn bezig zichzelf op te hangen. Dieren zijn belangrijke symboliek, belangrijke lessen, maar die eten ze op, omdat het spijbelaars zijn en deserteuren. Zij zijn opgenomen door het vlees. Dat is een zwarte opname, een duivelse opname. Zij hebben hun zielen aan de duivel gekocht. En maar bier drinken en wijn, en dan anderen de zak geven. Zij verheerlijken het vlees, niet het geestelijke, en daarom eten ze ook vlees. Het laat zien wat ze diep van binnen koesteren. En dit soort smerige mensen stellen zich op de tronen van de aarde om over anderen in het vlees te regeren. Wij leven onder schorpioenen. Wees waakzaam als een arend. Wijd jezelf toe aan het doordringen van de verborgenheden van de hemel.

Er is geen vrije meningsuiting. Je betaalt een hoge prijs. We leven in een Noord Koreaanse dystopie. Net als Ezechiël leven we onder de schorpioenen, oftewel monitoren van de matrix die elke stap die we zetten controleren, of het wel helemaal volgens het boekje gaat, oftewel hun boekjes. De mens leeft in diepe ballingschap, net zoals Ezechiël. Job ging zijn innerlijke wildernissen in om op zoek te gaan naar de leeuwinnen van de volharding, oftewel hij kwam tot sekmet die hem de hogere oorlogen leerde. Er is geen pad van buiten, maar er is een pad van binnen.

De mens leeft in een camera dictatuur. Alles wat de mens doet wordt op een gouden weegschaaltje gewogen en wordt vastgelegd. De mens is omringd door schorpioenen. De mens wordt voortdurend gestoken, tot op het bot.

Openbaring 9

5 En hun werd gegeven, dat zij hen niet zouden doden, maar dat de mensen zouden gepijnigd worden, vijf maanden lang; en hun pijniging was als de pijniging door een schorpioen, wanneer hij een mens steekt. 6 En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken, maar hem geenszins vinden, en zij zullen begeren te sterven, maar de dood vlucht van hen weg.

3 En uit de rook kwamen sprinkhanen op de aarde te voorschijn en hun werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben.

Lukas 10

19 Zie, Ik heb u macht gegeven om op slangen en schorpioenen te treden en tegen de gehele legermacht van de vijand; en niets zal u enig kwaad doen.

Lukas 11

11 Is er soms een vader onder u, die, als zijn zoon hem om een vis vraagt, hem voor een vis een slang zal geven? 12 Of als hij om een ei vraagt, hem een schorpioen zal geven? 13 Indien dan gij,

hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader uit de hemel de heilige Geest geven aan hen, die Hem daarom bidden?

Deuteronomium 8

15 die u deed gaan door de grote en vreselijke woestijn, met vurige slangen en schorpioenen en dorstig land zonder water; die uit de harde rots voor u water te voorschijn deed komen, 16 die u in de woestijn met het manna voedde, dat uw vaders niet gekend hebben, om u te verootmoedigen, u op de proef te stellen en u ten laatste wel te doen.

I Koningen 12

11 Welnu, mijn vader heeft u een zwaar juk opgelegd, maar ik zal uw juk nog verzwaren; mijn vader heeft u met gesels getuchtigd, maar ik zal u tuchtigen met schorpioenen.

In die dagen waren er ook bepaalde gesels met scherpe punten die schorpioenen werden genoemd. Het waren geknoopte gesels.

Het is belangrijk om te gaan tot de egyptische context. Serket was de schorpioenengodin, 'zij die de adem wegneemt'. De schorpioenensteek bracht verlamming. Ook kon zij adem geven en de beet genezen. De steken van de schorpioen zijn giftig, en doen de mens verstijven, wat ook een beeld is van de volharding. Serket was belangrijk in het beschermen van de doden in de onderwereld. Wij krijgen schorpioenstekken om ons te beschermen tegen de machten van het vlees. Door de schorpioenstekken kunnen wij onthechten, zoals ook Jezus door zijn lijden aan het kruis was losgesneden van de zonde macht. Wij moeten daarom het schorpioenen medicijn leren kennen. Het is om het vlees te doven en te doden. Zij werd ook wel de vrouw van de tent genoemd. Zij moest het voedsel bewaken om de mens af te houden van de vraatzucht. Daarom stak zij ook, als een natuurlimiet overtreden dreigde te worden. Zij hield de mens binnen de restricties van het minderen, opdat ze niet teveel zouden nemen. Als de slang Apep, oftewel de aardse gehechtheid, Ra in zijn tocht door de onderwereld probeert te strikken, dan is Serket aan zijn zijde om de slang te steken, opdat hij Ra niet wurgt. Ook beschermde zij het horus-kind hiertegen als bijmoeder.

de koeken wet

Ze bestelden hun koeken via de computer.

'Die wil ik, die wil ik, en die wil ik, en die.'

En zo bouwden ze hun huizen van koek.

Het koeken monster had het druk.

Er mochten niet teveel koeken gegeten worden, maar ze mochten er wel mee bouwen.

En het waren al snel fossielen.

Ze bestelden hun koeken via de computer.

'Die wil ik, en die wil ik ook.'

Het koeken monster hield alles streng in de gaten.
Zij die de koeken wet bleven overtreden zouden zelf ook tot fossielen worden.

de etalage pop

Ze kon zich niet bewegen. Ze was een etalage pop. Telkens moest ze hier maar staan. Niemand nam haar mee. Ze droomde van vrijheid, maar die kwam maar nooit. Ze wist niet eens hoe ze hier was gekomen. Ze keek vaak naar de voorbijgangers, en zag hen naar haar kijken. Ze wilde soms wat zeggen, maar kon het niet. Ze was immers een etalage pop. Op een dag was het oorlog in de stad. Er werd een steen door de ruiten gegooid en er was overal brand. Ineens merkte ze dat ze zich kon bewegen en nam direct de benen. Ze rende helemaal naar achteren, naar het magazijn. Toen de winkelier haar zag viel hij flauw. Ze rende door totdat ze uit het gebouw was. Hier was een tuin en achter de tuin was een hek waar ze overheen klom, en toen rende ze de wildernis in. Ze ontdeed haarzelf van al haar kleren en deed haar grote hoed af en gooide het weg. Ergens in een bosmeertje ging ze baden. Ze keek naar achteren. De stad was brandende. Ze wist niet hoe het kon, maar ze was vrij nu. Nu moest ze zien te overleven. Na een tijd lopen door het bos kwam ze bij een indianenkamp aan. Ze keken haar allemaal heel vreemd aan. 'Dit kan toch niet,' zei het opperhoofd. 'Ze lijkt wel op een pop.'

'Oh, daar heb ik wel wat voor,' zei de medicijnman. Ze kreeg toen een soepje met kruiden. 'Ik kan me weer goed bewegen,' zei ze toen. 'Ik voel me helemaal geen pop meer.'

'Je ziet er ook niet meer als een pop uit,' zei de medicijnman glimlachend. 'De natuur weet altijd wel raad met dit soort dingen.'

'Moet ik niet terug?' vroeg ze, terwijl ze naar achteren keek.

'Nee,' zei de medicijnman, 'je kan hier wel blijven.'

'Oh goed,' zei ze, 'want ik wil helemaal niet terug.'

'Er is ook geen weg meer terug,' zei de medicijnman. 'De stad is afgebrand.'

'En er zijn geen andere steden?' vroeg ze.

'Nee,' zei de medicijnman, 'ook allemaal afgebrand.'

'Hoe kwam dat?' vroeg ze.

De medijnman haalde zijn schouders op. 'Ze maken elkaar allemaal af daar.'

'I ... ik kan hier niet blijven,' stamelde ze. 'Ik voel me weer als een pop.' Ze stond op en rende terug het bos in, richting de brandende stad, en rende toen zo het vuur in.

'Ah, vuur!' riep ze, terwijl ze begon te branden. 'Eindelijk vrij.'

De medicijnman en het opperhoofd waren haar gevolgd. 'Wat doe je nu !' riep het opperhoofd, terwijl ze zag dat de medicijnman hem aanstootte. 'Ik ben vrij nu !' riep ze.

'Ja, maar je brandt !' riep het opperhoofd. Weer zag ze hoe de medicijnman hem aanstootte.

Haar poppenvlees begon weg te smelten. Eronder was niets dan metaal. Het was vuurvast metaal. 'Ik ben ook niet kapot te krijgen !' riep ze.

'Wacht hier maar !' riep de medicijnman. Na een tijd plofte ze vermoeid neer in het zand. De medicijnman begon haar uit elkaar te schroeven. 'Wat doe je nu ?' vroeg het opperhoofd. Weer stootte de medicijnman hem aan. 'Ik ben bezig,' zei de medicijnman.

Ze sprak niet meer, zoals ze eerst niet sprak. Dit was wat er van haar was overgebleven, en de medicijnman was nog niet klaar. Hij begon haar helemaal opnieuw te maken. Ze was nu een donkere vrouw en leek op een indiaan. Maar de medicijnman schudde zijn hoofd. 'Nee, nee, dat is het niet,' zei hij. Hij begon haar weer uit elkaar te schroeven en gooide de onderdelen stuk voor stuk in een rivier dichtbij waar krokodillen waren. Die lustten de onderdelen wel, en konden het ook verteren. 'Wat heb je nu gedaan ?' riep het opperhoofd in paniek. 'Je hebt haar omgebracht !'

'Welnee,' zei de medicijnman. 'Ze was maar een pop.'

'Misschien ben jij ook wel een pop,' zei het opperhoofd. 'Je lijkt wel gek.'

'Prik er eens in,' zei de medicijnman.

Waarin ?' vroeg het opperhoofd.

'Nou, in mijn huid, dan zie je of ik een pop ben of niet,' zei de medicijnman.

Voorzichtig stak het opperhoofd met een scherp voorwerp in de huid van de medicijnman. Die gaf geen kik.

'Je bent een pop,' zei het opperhoofd.

Ook het indianendorp was inmiddels gaan branden vanwege de vele bosbranden die vanuit de stad waren gekomen. Het opperhoofd keek om zich heen, en zag overal rook. 'En wat heb ik aan je als je slechts een pop bent ? En nog een gevaarlijke pop ook,' zei het opperhoofd. 'Misschien moet ik jou dan ook maar aan de krokodillen voeren.'

'Schroef me dan wel eerst uit elkaar,' zei de medicijnman.

'Wat ?' vroeg het opperhoofd. 'Ben je gek geworden ?'

Ineens kwam de vrouw uit het water. 'Hoe kan dat ?' vroeg het opperhoofd. 'Ik dacht dat je door krokodillen was opgevreten ?'

'Ze hebben me weer uitgespuwd,' zei de vrouw.

'Waarom ?' vroeg het opperhoofd, 'en ben je nu geen pop meer dan ?'

'Nou ja, het metaal hebben ze gegeten,' zei de vrouw. 'Maar ik ben meer dan het metaal. Ik zat in het

metaal opgesloten.'

'Pardon, pardon,' zei het opperhoofd. 'Ik had van deze zaken geen verstand. Ik heb u verkeerd beoordeeld medicijnman.'

'In het vervolg dan je bek houden,' zei de medicijnman, 'en laat alles aan de experts over.'

'Begrepen,' zei het opperhoofd. 'En omdat ik me zo stom heb gedragen ben jij vanaf nu het opperhoofd,' zei hij tegen de medicijnman.

'Laat dat deze vrouw maar wezen,' zei de medicijnman.

En toen hebben ze samen het indianendorp weer opgebouwd.

fossielen

Als ik in de stenen kijk doet het pijn.

Als ik in de stenen kijk voel ik me vernederd.

Als ik in de stenen kijk dan zie ik mezelf zoals ik mezelf niet wil zien,
en toch blijf ik kijken.

Band Undercover

Wij rijden op leeuwen,
met de pijlen van liefde,
in een oorlogsband zijn wij ...
want zeg nu zelf ...
zoveel demente familie bands die denken dat ze kunnen zingen,
en dan met vlees in de mond over de liefde gaan zingen ...

Dan staan ze daar als oude omaatjes,
en dan halverwege het liedje gaan de kleren uit,
cheer you up in a pin up club ...
nee bedankt ... ik heb al gegeten en gedronken ...

En dat soort types verslijten zichzelf voor vader en moeder,
Nee bedankt, ik ga liever gewoon dood ...
En ik ben al op sterven na de dood door dit soort types,
en dan durven ze zichzelf ook nog een band te noemen ...

Zo groeide ik op, en toen heb ik mijn eigen band hiertegen opgericht,
the band of love, als een oorlogsverklaring,
wij wilden geen roem, maar we werden berucht,
we traden niet op in volle zalen,
maar zochten de armen op in 't hongerend afrika,
en de eenzamen en vergetenen in psychiatrische ziekenhuizen ...

Een band die mensen helpt van anderen,
the band of love ...
Maar nee, dat kon niet, zeiden de zingende zombies met het vlees nog in de mond,
en toen kwamen de dreigementen, de roddels, geruchten en leugens,
en zo werd onze band berucht ...
want de zingende zombies met het vlees nog in de mond leefden juist van al het leed ...
dat was hun inkomen, en daar moest je vanaf blijven ...

En daarom is het oorlog ...
En daarom hebben wij alleen de pijlen der liefde ...
want we verlagen ons niet tot hun niveau ...

En we speelden stille muziek voor de doven,
En vaak waren het alleen maar teksten ...
Ik voelde me vaak meer predikant dan zanger ...
Want ik wilde een boodschap te brengen hebben,
de mens iets meegeven ...

Alleen onder de grond waren we beroemd,
in het hart van een geestelijk gehandicapte,
in het hart van een eenzame zieke,
alleen door armen waren we gekend ...
al was het maar om één persoon of één dier,
dan is het het allemaal waard geweest ...
en door ons werden slachthuizen gesloten ...
daarom waren we berucht, niet beroemd,
en wilde men ons dood hebben ...

Maar wij waren al dood naar ons vlees,
al aan een afgelegen kruis gestorven ...
En daarom reden wij op leeuwen ...
met pijlen der liefde ...

Wij speelden onze muziek slechts voor de doden en doven ...
wij speelden onze muziek slechts voor de dieren ...
en de armen ... want de rijken en machten hadden voor ons afgedaan ...

Mijn band of love,
En zo ontmoette ik eens op een festival een vrouwenbandje uit de zeventiger jaren ...

Ik zei : hey, ik was altijd fan van jullie ...
Volgens mij had één van jullie mij eens wat geleerd over de ware, hemelse astrologie,
waardoor ik in contact kwam met het al,
'Ja, dat was ik,' zei één van die vrouwen toen.
En die andere herkende ik als een undercover verpleegster in een ziekenhuis waar ik eens optrad,
Ze liep toen op iedereen te schelden, behalve op mij,
want ik was immers van de band of love ...

Dingen kunnen vreemd lopen in het leven ...
Zij waren altijd mijn inspiratie om dit werk te doen ...
Ze gingen door de gootstenen om hun boodschap te brengen,
in mijn hart waren ze beroemd ...

Ze reden op leeuwen, met pijlen der liefde ...
Het ging recht door mijn jonge hart ...
En ze namen mij op in hun leger ...
Band Undercover was hun naam ...
Maar ik noemde ze mijn pussycats ...
Heel even waren ze beroemd in Amerika,
maar als ze echt mijn pussycats hadden geheten was dit nooit gebeurd,
want Amerikanen houden nu eenmaal niet van katten ...

Waar kun je ons vinden ?
Niet in de gouden gids,
maar in een afgelegen ziekenhuis,
of een droge wildernis,
een liefde die een ieder heeft vergeten,
zo diep het hart kan gaan ...
je vindt ons in een boze brief aan een slachthuis,
je vindt ons niet in de krant,
je vindt ons in een stil en geheim dagboek van een leeuwin,
in het hart van mijn pussycat

band of love,
ja, je kunt het wel raden,
er werd een moordaanslag op mij gepleegd,
telefonische dreigementen de hele dag door,
mijn secretaresse werd er gek van ...

ik moest toen wel stoppen met de band of love ...
voor de veiligheid van mezelf, mijn band en mijn secretaresse,
en ben toen de zanger geworden van Band Undercover

de dames namen mij liefvallig aan,
begrepen mijn verhaal,
vonden het een hele eer,
en het werd gevierd met chocola,
en veel spontane sluitingen van slachthuizen en corrupte ziekenhuis centra

laatst sprak ik één van de dames aan de telefoon ...
ja nou, moet je horen, zei ze,
ze komen nu even ...

ik vroeg : wie ?
nou ja, zei ze, je weet wel ...
ik zei ik weet van niks ...
komt nog wel, zei ze, zie je nog wel ...
ik zei ok ...

dus ik wachten ...
surprise surprise ...
stond er een echte je weet wel voor de deur ...
ik had hier natuurlijk een enorme schik van ...
ik vertelde het aan iemand anders en die vroeg : waar heb je het over ?
ik zei nou, 't komt ook nog wel voor jouw deur, je zult het wel zien ...

typisch echt iets voor band undercover ...
je kunt het gewoon niet grijpen,
kunt er je vinger niet opleggen ...
kunt er geen blik politie agenten voor opentrekken of een leger op af sturen,
want je weet niet waar je moet wezen en wat er gaande is ...
't schijnt een beveiligings systeem te zijn dat we dit undercover werk nog kunnen doen ...
de dames pussycat hadden het eens op de markt ergens gekocht ...
deden ze allemaal heel geheimzinnig over ...
ik weet het fijne er ook niet van ...
zit allemaal wel goed zo, zeiden ze ...
en tja, wat kan ik zeggen ?
de muziek is top, en daar gaat het om ...
ik weet verder ook niet waar ze het over hebben, maar klinkt goed,
kan er alle kanten mee op, als een kompas ...

maar ja, goed, daar zijn we band undercover voor ... is allemaal hartstikke geheim ...
niemand merkt er iets van, iedereen slaapt rustig door, en wij zingen slaapliedjes die niemand zich
nog kan herinneren ... mooi opgelost zo ...

ik word zelf ook weleens wakker dat ik denk : wat is er nu gebeurd, waar heb ik precies over
gedroomd ? het is slechts een droom band ... we zingen onszelf gewoon in slaap ... ja, wat moet je
anders doen deze dagen ? als leven, werken en spreken te gevaarlijk is, dan maar gewoon zingen
totdat je in slaap valt en droomt ... en dan ook alles weer vergeet ... en de enige plaats waar je het
nog allemaal terug kan vinden is in het stil en geheim dagboek van een leeuwin ... in haar hart, de
enige plaats waar het nog veilig is ... my pussycat ...

rode steen

Ik was bij de rode steen.
Ik voelde de warme gloed en het was verfrissend.
Het was een natuurleger.

Het was natuurgesteente.
Ik had rust in mijn longen, en rust overviel mij.
De rode steen was een grote planeet, een wildernis planeet.
Het virus werd overhoop geschoten.
Dit virus kleefde vast aan een ieder die hier kwam.
Het virus wilde niet laten gaan, maar het moest wel laten gaan.
De rode steen zorgde hiervoor.

Als een robotisch leger stonden zij op,
Om de aarde in te nemen.
Zielen werden gezogen tot de bron.
Ik rende en werd opgenomen,
terug tot de bron,
deze rode steen,
waarin leven was.

Ik kon weer ademen, mijn zintuigen gingen weer open.
Alles was vastgeroest en dichtgeslibt,
maar de aarde ging open.

De openbaring van de rode steen,
waar gingen zij toch heen ?
Wat was hier allemaal gebeurd ?
Op de ijsbaan in de kleedkamer stond een fruitmachine,
Het waren zulke leuke tekeningetjes en zulke leuke geluidjes,
en een rode steen die het had getekend,
een rode steen die het had gemaakt.

Vrijdagmiddag activiteiten,
als de school is uitgegaan en het weekend aanbreekt,
een rode steen komende in de nacht

Nee, deze nachten zijn er niet veel,
en toch komen ze, toch komen ze,
en dan nemen ze je op,
op de rode zee tot de rode steen,
het natuurschoon van deze planeet

Je moet toch soms wel kunnen ademen,
Je moet het soms toch wel groots aanpakken,
Je kunt het allemaal niet laten liggen,
Het zuigt je naar binnen,
en dan wordt je één met de rode steen

Een nieuw hart, nieuwe longen,
nieuwe aderen door je lichaam,
en tekenfilm figuren lopen tegen de muren die ze zelf gebouwd hebben

Het virus wordt afgeschoten als een ballon,
want hier was alles misgegaan

het oog van de zombicator

Ik werkte in het prachtigste natuurgebied van mijn stad, helemaal in het zuiden. Wel stonden daar in die prachtige natuur met al die prachtige bomen, struiken, velden en riviertjes een heleboel hoge flats. Ik was er voor de gordijntjes. Op een dag werden we gebeld voor een afspraak op vijf hoog ergens. We gingen er naartoe, ik en mijn maat, en een vrouw deed open. Ze zei : 'Kom maar, kom maar,' en maakte zo'n gebaar met haar vingers alsof we kinderen waren. 'Helemaal achter in de kamer, bij het raam, daar hangt het gordijn, en het is helemaal mis. Het is van jullie.' Ik keek mijn maat vreemd aan, en hij keek vreemd naar mij, zo van : 'Het zal wel goed wezen.' Maar die vrouw had hele hypnotiserende ogen, en voordat we het wisten lagen we op de grond. We konden ons niet meer bewegen. Mijn maat dacht dat het koolmonoxide was, maar ik dacht dat het door haar ogen kwam. Natuurlijk fluisterden we. Ze hielp ons weer op, en we hadden ineens weer kracht in onze benen. 'Gingen jullie beiden van je stokje ?' vroeg ze.

'Ik dacht het wel,' zei ik. Mijn maat zei toen : 'Kan een koolmonoxide probleem zijn. Laat uw ketel eens goed nakijken. Het is hier niet pluis.'

'Ik heb rattengif gelegd,' zei die vrouw toen. 'Sorry, maar daar komt het waarschijnlijk van. Veel mensen kunnen niet tegen het spul, maar jullie staan weer.' Ik keek haar aan, en weer ging ik van mijn stokje.

'Ze moeten hem wel hebben vandaag,' sprak ze tegen mijn maat. 'Doe jij anders die gordijnen even, want ik moet zo weg.'

'Wow,' zei mijn maat. 'Mijn maat gaat voor. Al het andere kan wel wachten. Er is hier iets niet pluis.' Ik dacht dat ik maar niet meer in haar ogen moest kijken. Mijn maat hielp me weer overeind. Toen zijn we naar haar gordijn gaan kijken. We voelden ons beiden niet goed. 'Misschien dat rattengif,' fluisterde ik, 'maar ik kijk niet meer in die ogen.' We hebben toen ook even het raam open gezet en toen ging het wat beter. Wat frisse lucht. Maar daar werd die vrouw woest van. Dat konden we niet zomaar doen. Na lang praten stemde ze eindelijk toe, anders wilden we ons werk niet doen. Het gordijn klopte inderdaad van geen kanten. 'Misschien ligt het wel aan jullie gordijn,' zei ze toen. Het waren hele speciale gordijnen, die nogal ingewikkeld in elkaar zaten. Maar ja, we kenden ons werk, en na een uurtje werken was het gordijn weer goed. Maar wij voelden ons nog steeds niet goed. 'Wat water misschien ?' vroeg ze.

'Nee, laat maar,' zei ik. 'Uw gordijn is nu in orde. We moeten weer gaan.'

'Dat gaat zo maar niet,' zei die vrouw. 'Mijn ander gordijn aan de andere kant is ook stuk.' Toen gingen we daar ook kijken, en hebben we daar ook een raampje open gezet, en hebben we weer een uur eraan gewerkt om het gordijn in orde te krijgen. Het zijn van die hele speciale gordijnen, werkt allemaal elektrisch. Zodra iemand naar het gordijn kijkt, dan vangt het gordijn zo iemands herinneringen op, en onttrekt er honing aan, als een honingbij. Dat is ook de firma waarvoor we werkten : honingbij gordijnen. Maar als er dan iets mis is, dan is het vaak ook goed mis.

'Waarschijnlijk waren het dan toch de kapotte gordijnen,' zei ik.

Ze keek me aan met een hypnotiserende blik, maar ik keek niet naar haar. Ik zag het in mijn ooghoeken. Ik werd er naar van. Ik voelde het in mijn buik. 'Is er nog meer stuk ?' vroeg mijn maat ineens.

Ik keek hem boos aan. Ik had het helemaal gehad.

'Ja,' zei ze. 'Nog veel meer.'

'Dat verklaart een hoop,' zei ik. 'Hopelijk niet van onze firma.'

'Nee,' zei ze. 'Er komt hier iedere ochtend iemand voor het bad. Het is een heel speciaal bad. Het is een honingbad. Als je in het bad zit, dan onttrekt het honing uit je herinneringen. Die herinneringen zijn als bloemenvelden, en de honingbijen gaan van jaar tot jaar.'

'Dat doen onze gordijnen ook,' zei ik.

'Ja, maar een bad is toch beter,' zei ze.

'En het bad is ook stuk ?' vroeg ik.

'Ja,' zei ze.

'We kunnen er wel even naar kijken,' zei mijn maat, terwijl ik hem weer boos aankeek. Ik had het helemaal gehad met die vreemde vrouw. 'Kom maar, kom maar,' zei ze, terwijl ze naar de badkamer liep, en weer kinderlijke gebaren met haar vingers naar ons maakte. 'Zit ze nu de spot met ons te drijven ?' fluisterde ik naar mijn maat. Maar die deed alsof hij niks hoorde. Toen stonden we bij het bad, en ze liet het vollopen. 'Eigenaardig,' zei mijn maat.

'Heb je het nog nooit gezien ?' vroeg de vrouw.

'Nee,' zei mijn maat. 'En wat is er precies stuk ?'

'Kijk goed,' zei die vrouw. Mijn maat boog over het bad en begon aan de honing te ruiken. 'Mmmm,' zei hij, alsof hij onder hypnose was. Ik wilde weg. Zijn hele gezicht zat er toen onder. 'Heb je het gezien ?' vroeg ze. 'Nu jij,' zei ze tegen mij. Ik boog ook maar over het bad, en rook aan de honing. Ook mijn gezicht zat eronder. Het rook vreemd. 'Kunt u wat duidelijker zijn ?' vroeg ik. 'Wat is er nu precies mis met dat bad.'

'Precies dat,' zei de vrouw.

'Wat ?' vroeg ik.

'Lik er eens aan,' zei die vrouw toen.

'Ikke niet,' zei ik toen. Toen likte mijn maat eraan. 'Mmmm,' zei hij, 'v... volgens mij is er niks mis mee.' Maar ineens zakte hij op de grond, en kreeg stuip trekkingen alsof hij epilepsie had. 'Wat is er ?' vroeg ik. Ik probeerde hem omhoog te trekken, maar hij trok zich woest weg van mij, en greep de benen van de vrouw vast en liet niet meer los. 'Blijf van me af !' riep hij.

'Ik zei het je toch,' zei de vrouw met een strak gezicht. 'Er is heel wat mis met dat bad.'

'Ik heb het in de gaten,' zei ik boos. 'En het is niet eens van onze firma, dus we kunnen niets doen.'

Die maat van mij werd steeds gekker. 'Nee, nee, nee !' gilde hij. En toen zei hij weer dat het zo hemels was, maar hij wilde niks meer van mij weten. Ik wilde hem meenemen uit het huis, maar hij wilde dat niet.

'En er komt morgenochtend weer iemand voor ?' vroeg ik.

'Dat hoop ik wel,' zei die vrouw.

'Kunt u die persoon nu niet bellen dan ?' vroeg ik. 'Mijn maat is zichzelf niet meer. Dit kan echt niet. Dat bad is levensgevaarlijk. Waar heeft u het gekocht ?'

'Op de zwarte markt,' zei de vrouw.

'Ja, dan vraag je om problemen,' zei ik.

'Ze hebben het druk, dus ze kunnen echt niet eerder komen,' zei de vrouw.

'Belachelijke firma,' zei ik.

'I... i... is er m... m... misschien nog iets stuk,' vroeg mijn maat toen, alsof hij dronken was.

'Nee, dit is alles,' zei de vrouw.

Ik dacht : 'Gelukkig maar,' maar dit was al erg genoeg.

'Ach toe nou,' zei mijn maat dronken, 'er moet nog wel iets wezen wat kapot is en wat ik kan maken.'

En weet je wat die vrouw toen deed ? Ze trapte hem zo tegen zijn mond aan en riep : 'Ja, dit is nog kapot.' Toen onze firma hiervan hoorde werd mijn maat ontslagen en hij is nooit meer dezelfde geworden. Later hoorde ik dat hij tandarts was geworden. Dingen kunnen soms vreemd lopen in het leven.

Het oog van de zombificator lacht,
In die donk're donk're nacht,
Het oog van de zombificator liegt,
Terwijl het met de buit wegvliegt,
Ja, dat oog kan het allemaal niets schelen,
Geen echt werk, maar allemaal criminelen.

En ik heb toen heel lang naar onze gordijnen moeten staren om het weer recht te krijgen. Elke bloem draagt honing zal ik maar zeggen. Ook deze bloem, het oog van de zombificator, nog steeds diep gegrifd in mijn geheugen, maar ook telkens weer zijn honing gevende. Het is een wond, zo diep, zo diep, als een honingbij stekende, maar ook als een bloem zijn honing gevende. Honing zo zoet, zo zoet, maar dit keer is het goed. Het maakt mij dronken, zo dronken, totdat ik een schop tegen mijn mond voel, en dan is het tijd me weer te bezinnen, me weer terug te trekken, opdat het oog van de zombificator me geen oor aannaait.

Ik ken een bloem, diep in de nacht,
Waar het oog van de zombificator wacht,
Oh, hoe ik worstel met die bloem, hoe ik ermee strijd,
Totdat het zich opensplijt,

Om honing te geven,
Niemand houd het tegen,
Als een honingbij in de nacht,
Heb ik op deze bloem gewacht,
Niemand kan deze bloem bekoren,
Bij voorbaat heb je 't al verloren,
Alleen in 't diepste van de nacht is haar pracht,
Niemand kan deze bloem bekoren,
Bij voorbaat heb je 't al verloren,
Haar honing stroomt alleen wanneer je 't niet meer verwacht

Ik ken een bloem,
diep in de nacht,
waar het oog van de zombificator wacht,
vol van bedrog, vol van geweld,
Je ligt snel op de vloer waar je leven niet meer telt,
Ik ken een boom van mooie lied'ren,
waar het leven niet meer wacht,
je moet het zelf maar gaan verdienen,
al die diepe hemelse pracht,
Je kan het zelf al niet meer zeggen,
het leven is niet slechts geluk,
maar aan beide kanten kun je pas echt beseffen,
het leven heeft je slechts tuk

Het oog van de zombificator lacht,
als een mysterieuze bloem in de nacht,
niemand kent het, maar er zijn zoveel verhalen van,
en ieder draait er omheen,
en het duurt al zo lang

Ik heb er lang in geloofd, in deze bloem,
maar nu is al mijn liefde gedooft,
Ik heb er lang voor gevochten, voor deze bloem,
Maar het bracht alleen maar onheil,
en roofde al mijn poen,
Ik heb er toen nooit meer voor gestreden,
nam haar honing, en was toen weg,
dat is toch het leven van een bij,
alles staat voor je op een rij

Het oog van de zombificator rust,
Een prachtige bloem, dat wel, maar gevaarlijk en vol van lust,
Elke bloem geeft zijn honing, dat wel,
Maar wie blijft er nu lang bij zulke kommer en zulke kwel,
'k ben een honingbij op een tocht,
dat is alles waar ik voor vocht

Mijn mooie bloem,
van veraf zo prachtig,
van dichtbij zo heldhaftig,
Een wond in mijn hoofd die maar niet geneest,

Maar al is het alleen maar voor de honing geweest ...

Het oog van de zombificator,
Nu een heel bloemenveld vol van die krenge,
Ze groeien en marcheren door de hele stad,
maar een hele uitdaging voor de honingbij,
zo'n prachtige zwarte bloem,
met hele speciale levengevende honing,
althoewel je er eerst de dood voor sterft ...
Wat moet je wel niet geven om van haar honing te kunnen nemen ?

Het oog van de zombificator,
Altijd weer dans je voor haar,
en altijd maar weer heeft ze zoveel klusjes voor je te doen,
en altijd wel weer breek je wat,
vooral je hart ...

Ik heb er lang over lopen denken,
Ik dacht het zal allemaal wel wennen,
Maar ik kon alleen maar rennen ...
Alleen een honingbij gaat in en uit door haar poort ...

Einde

het geheim van venezuela

Ik was in Venezuela geweest en ik kwam thuis, en mijn Lucky Luke beeld begon ineens tot me te spreken. Ik wreef in mijn ogen. 'Dit kan gewoon niet waar zijn,' zei ik tegen mezelf. Dit beeld had namelijk naar mijn herinnering nooit tot mij gesproken. Ik dacht dat het beeld niet kon spreken. Ik vroeg me af of ik wel echt was thuisgekomen of dat ik gewoon droomde. Ik kneep in mijn arm en het deed pijn, dus ja, ik moest wel wakker zijn. Maar ja, in een droom was ik ook eens in mijn ballen geknepen en toen deed het ook pijn, dus ik kon nergens meer van op aan. In ieder geval zei Lucky Luke : 'Die rotzakken. We gaan er allemaal doorheen. Niemand wordt overgeslagen. Iedereen wordt kapotgemaakt door het systeem. Maar toch zijn er ook magische momenten, en ik kan weer spreken.' Ik was blij voor het beeld. Het moest wel zijn gekomen door dat ik naar Venezuela was geweest. Ik had daar een meisje ontmoet die me vertelde dat Venezuela maar één keer per dag eet, vanwege de armoede daar. Ik heb haar toen meegenomen naar een eiland en haar bankrekening gespekt. We zijn toen gaan zwemmen in de zee. Dat dit zou uitlopen in dat mijn Lucky Luke beeld zou spreken had ik nooit verwacht, maar blijkbaar bestaat magie nog steeds. Toen ik het meisje had geholpen en had meegenomen begon ze allemaal mooie wensen over me uit te spreken als dankbaarheid. Ze had weer een beetje geluk in haar hart gevonden. En dat geluk deelde ze met mij, maar toen moest ik weer naar huis. Dat zijn van die Assepoester momenten dat de klok bijna twaalf slaat en dan moet je weer terug. Het was dus een grote verrassing dat ik werd opgewacht door een sprekend Lucky Luke beeld. Dan zit je weer tussen de pompoenen en de muizen, maar dan toch met het sprekende Lucky Luke beeld. Hij was klaar voor de strijd. Het zou

oorlog worden. Het was alsof ik de fee van Assepoester had ontmoet. Die nacht toen ik was thuisgekomen had ik een droom over de natuur van Venezuela, hoe moeder Venezuela tot mij riep, als de stem van een overweldigende, dreunende, bulderende wildernis. En ik droomde over kannibalen, en er was geen sprekend Lucky Luke beeld in de buurt. Maar toen ik wakker werd weer wel. Hij staarde naar mij, zijn ogen bewogen, wat ook wel bijzonder was. Het beeld kon zich nu ook bewegen. Het bleef niet alleen bij het spreken. Hij heeft me toen mee naar buiten genomen, en we gingen naar de trein. Met de trein gingen we naar een boot, en de boot nam ons de zee op. Ik keek naar Lucky Luke, en hij keek naar mij.

'Venezuela, Venezuela,' zei hij.

'De klok slaat bijna twaalf uur, maar schieten zullen wij die klok.'

Ik keek hem met grote ogen aan.

'Wat bedoel je, Lucky Luke?'

Ik hoorde zijn woorden als een echo, als een woeste wildernis.

'De klok slaat bijna twaalf uur, bijna,' zei hij. 'Dan zijn we rijk, geen armoede meer. Maar schieten zullen wij die klok, want hoe kunnen we rijk zijn als anderen arm zijn?'

Ik zei toen: 'Maar ik dacht dat Assepoester weer arm was als het twaalf uur zou worden.'

'Ja,' zei Lucky Luke, 'de armen worden dan steeds armer, en de rijken steeds rijker, dus moet de fik erin,' terwijl hij blies op zijn pistool.

'Waar is die klok ergens?' vroeg ik.

'Moet je mij niet vragen, moet je mij niet vragen, vraag het aan Venezuela,' zei hij toen.

En zo gingen we terug naar Venezuela, en terug naar het meisje. Ik vroeg aan haar waar de klok van Assepoester was. Ze keek me aan met stralende ogen. 'De klok groeit in het woud, het klokgewas,' zei ze.

We zijn toen naar het bos gegaan, en daar liet ze me het zien. Het was een glinsterend gewas.

'Hiervan worden de armen armer en de rijken rijker,' zei ze. 'Het is dromerig gewas. Het maakt de bozen bozer en de gelukkigen gelukkiger. Het maakt de slechten slechter en de goeden beter.'

'Ingewikkelde zaak,' zei ik. 'En dat gewas kan gegeten worden?'

'Nee, het is vergif,' zei ze. 'Het klokgewas is groot vergif.'

'We kunnen het niet eten,' zei Lucky Luke.

'Nee,' zei het meisje.

'Kunnen we het afschieten?' vroeg Lucky Luke.

'Nee, dan wordt het alleen maar erger,' zei het meisje. 'Het maakt de zieken zieker, en de gezonden gezonder, en het maakt de bedroefden nog droever. Kom niet te dichtbij.'

'Ja, dat laat ik niet op me zitten,' zei Lucky Luke, en hij sprong in het gewas. Een enorme worsteling vond plaats tussen Lucky Luke en het klokgewas. Ik hoorde toen schoten, en toen kwam Lucky Luke eruit. Hij had een glimlach en blies tegen zijn pistool. 'Het was een koud kunstje,' zei Lucky Luke.

'Nee,' zei het meisje. 'In de nacht zal het weer groeien en het zal ons allen overweldigen. Het zal zich nu nog erger gaan verspreiden.'

'Dat zal wel meevallen,' zei Lucky Luke. 'Je gelooft toch zeker niet in sprookjes?'

Maar het meisje had gelijk. Het kwam. Het kwam. Het klokgewas begon overal te groeien. Het was een nachtmerrie.

Het meisje van Venezuela zong toen :

'Nu is alles nog wel erger, maar ook is alles nu echt veel veel beter,
Het goede werd het beste, en het erge werd het ergst,
Maar nu heb ik jou, en kunnen we alles vergeten.
Wij leven tussen werelden in,
Wij leven tussen trollen en de mensen,
Wij leven opdat wij anderen het goede wensen

Nu alles nog wel erger, maar ook veel beter,
Zonder dit had ik jou nooit ontmoet,
We zullen laten zien hoe alles moet,
Wij zijn voor elkaar gemaakt,
Als een nieuwe klok van de natuur

't is bijna twaalf uur, 't is bijna twaalf uur.
Oh, ben je klaar voor de geheimen,
Nu kunnen we dieper in elkaar reiken,
Jij kent mijn pijn, en ik ken de jouwe,
Steeds erger, erger wordt het, maar ook veel beter

Jouw verdriet is ook het mijne, mijn verdriet is ook het jouwe,
het is bijna, bijna, bijna twaalf uur
Geheimen, geheimen, geheimen, van de natuur ...'

In ieder geval moest ik weer naar huis. Natuurlijk ging Lucky Luke met mij mee, want het was mijn beeld, en het kon nu spreken, iets wat me dolgelukkig had gemaakt. Ik keek thuis in de spiegel en zag dat mijn oog helemaal blauw was, helemaal opgezet. Ik had een flinke mep van het klokgewas gehad. En het ging maar niet weg, en het werd steeds erger. Steeds erger, steeds erger, ik begreep nu haar pijn. Ik droeg het lijden van Venezuela, het kruis van Venezuela, als het kruis van de natuur, het kruis van Jeremia. 'Kijk naar mijn oog,' zei ik telkens, en wees erop. 'Het is het kruis en het juk van Venezuela.' Maar de mensen waren onverschillig. De onverschilligen waren nog onverschilliger geworden. En ik wachtte weer totdat het twaalf uur zou worden.

"t is bijna twaalf uur, 't is bijna twaalf uur,
geheimen, geheimen, geheimen van de natuur,
dan worden alle rollen omgedraaid,
de armen steeds rijker, en de rijken steeds armer,
totdat de ene hand de andere hand heeft geraakt'

Er was een nieuwe klok gekomen.
Lucky Luke wees er vaak op.
We hadden het samen gedaan,
Samen met het meisje van venezuela ...
Maar het is altijd weer wachten, wachten, ja wachten ... op twaalf uur ...

Het voelt als verdrinken zo diep ...
Het voelt als hangen aan de galg ...
Om een kinderhart te bereiken,
Een armenhart ...
Diep in jezelf ...
Want een kind zijn we allemaal, en arm zijn we allemaal ...
Oh het wordt hier steeds erger, maar ook zoveel beter,
totdat de rollen zijn omgedraaid,
totdat het kind de moeder is,
en de moeder het kind ...
totdat je het geheim van venezuela diep in je hart vindt ...

't is bijna twaalf uur, 't is bijna twaalf uur,
en alles is zo duur ... je kan bijna niets meer kopen ...
je kunt slechts geloven, hopen en dromen ...

schipbreuk lijdten wij de hele tijd ...
aan de kusten van venezuela ...
opdat zij ons binnenneemt ...
tot haar geheimen ...

Einde

De Februari Schietpartijen

Ik herinnerde mij de Februari schietpartijen. Maar nu was ik bij haar. Zij haatte mij.

Ik herinnerde mij de vogel die mij oppikte en hier bracht. Het was zeer traumatisch, als een nachtmerrie. Ik zag hoe de grote vogel mij streng in de gaten hield. Ik kende deze vogel niet, maar het was een roofvogel en het had grote angst in mijn hart gebracht. Het greep mij in de weilanden toen ik vluchtte van de februari schietpartijen. Deze vrouwen waren gek.

Als ik in de stad was gebleven zou ik niet meer geleeft hebben. Ze hadden het ook op mij gemunt, maar wat was dit leven waard hier ? Deze vrouwen waren gek.

Op een dag greep de vogel mij weer, en nam mij weg. Misschien vond de vogel het wel genoeg. De vogel bracht me diep in de wildernis, maar ik kon niet vergeten wat er was gebeurd. Op een bepaalde manier had de vogel mijn leven voor de tweede keer gered.

In de nachten had ik nachtmerries over de Februari schietpartijen. Ik was helemaal alleen in de wildernis, maar de vogel zorgde voor mij. Het hield roofdieren op een afstand, en bracht voedsel tot mij.

Het was maar een droom. Ontsnapping was slechts een droom hier.

Meer en meer begon ik te twijfelen aan de februari schietpartijen. Het kon slechts een nachtmerrie zijn geweest. Wat gaven de vrouwen mij hier te eten ?

Ik keek haar aan, en toen lager naar haar borsten. Ik was in grote angst en pijn. Hoe zou iemand naar deze vrouwen kunnen kijken en leven ? Ze waren barbaars, wreed, als een nachtmerrie. Zij waren de februari schietpartijen.

de soepkom

De jongens waren uit hun kooi ontsnapt en renden de vlakte op. Ze moesten toen diep naar beneden springen in de rivier, en zwommen toen naar de overkant. Zo keerden ze terug naar hun kamp. Maar er was één jongen die niet durfde te springen. Weer werd hij opgepakt en ging terug in de kooi. Hij had er spijt van dat hij niet had gesprongen bij de waterval in de rivier. Maar het was zo hoog, dat hij bang was dat hij te pletter zou vallen.

Hij kon wel uit de kooi kijken. Het was een prachtige natuur. Maar ja, dat was ook bij zijn kamp. Het hele gebied was prachtige natuur. Hij was niet anders gewend. Hier was hij geboren. Maar nu was hij in het vreemde kamp. Zijn overvallers keken hem aan. Ze droegen zwepen.

Ze lieten hem van vreemd spul drinken, uit een kom. Het was een soort soep. Een tijdje later zeiden ze dat zijn kamp was afgebrand en dat hij de enige overlevende was. Zijn hoogtevrees had dus zijn leven gered. Maar ja, wat voor leven ? Hij was een gevangene.

Er klopte iets niet met deze mensen. Ze waren goudzoekers. Ze leken uit het stadsgebied te komen of van het platteland. Ze stelden hem allemaal vragen. Midden in de nacht zette een vrouw hem vrij. Hij rende en rende. Hij zou ditmaal via het gebergte gaan en dat was een ware klimtocht. Hij verdwaalde ergens in een grottenstelsel maar kwam er toch ook weer uit aan de andere kant. Zijn kamp bestond inderdaad niet meer toen hij daar kwam, maar hij zou zich aansluiten bij een ander kamp, een groter indianenkamp.

Hij werd direct gastvrij ontvangen. Een indiaanse vrouw nam hem onder haar hoede. Hij vertelde haar over de goudzoekers en hoe ze zijn kamp in de brand hadden gestoken. Maar de vrouw zei dat een andere indianenstam het kamp in de brand had gestoken. Hij wist niet wat hij moest geloven.

Hij speelde met de kinderen van het kamp. 's Nachts moesten ze op monsterjacht, boze geesten die het kamp bedreigden. Op de rivier hadden ze hun boten. Daarmee konden ze snel ergens komen. Ook in het water leefden monsters, boze geesten.

Zijn nieuwe moeder onderwees hem veel. Maar hij wist niet wat hij moest geloven. Het was zo anders dan wat hij in zijn eigen kamp had geleerd. En ze hadden zulke vreemde rituelen, zoals van hoge kliffen afspringen in het water. Nu durfde hij het wel, en hij moest ook wel, anders zou hij

nooit een vrouw krijgen. Hij vond het vreemd. Ook werd hij in een ton gestopt en van een heuvel afgerold, wat hij bijna niet overleefde. Ook moest hij zich laten steken door een zwerm wespen. Ook gingen er pennen door zijn borst, en moest hij vasten.

Zijn nieuwe moeder zei dat het traditie was. Hij vond het vreemd en gevaarlijk. Op een dag rende hij weg uit het kamp. Hij wilde liever alleen wonen. Hij raakte in gevecht met een verschrikkelijk grote slang. Hij werd ook verschrikkelijk gebeten. Meer dood dan levend is hij toen maar teruggegaan naar het kamp. Zijn nieuwe moeder verbond zijn wonden en gaf hem medicijnen. Maar eigenlijk hielp niets. Ze heeft toen goudzoekers laten komen om zijn leven te redden. Die namen hem mee naar een ziekenhuis in een stad. Hier begon hij langzaam te herstellen. Voor de tweede keer hadden goudzoekers zijn leven gered.

Hij vroeg naar welk goud ze eigenlijk op zoek waren. Ze zeiden toen : naar het goud van het hart.

marian's moeder

Marian's moeder, een bekende zangeres overigens, en haar dochter die bij mij in de klas zat moest zo nodig aan iedereen rondbazuinen dat haar moeder eens in bed had geplast. In ieder geval ging ik weleens met haar en haar moeder naar de bibliotheek. Dat kwam zo uit. Ik bracht ook weleens stripboeken voor haar mee. Ze hield van lezen. Haar moeder ook. Haar moeder had verder een heel druk leven, keek bijna niet naar Marian en mij om. Op een keer nam ze ons mee met een bootje over het meer naar een eilandje. Er woonde verder niemand op het eiland, dus het was er erg rustig en toen hebben we wat spelletjes gedaan, maar moesten we weer snel terug, want Marian's moeder moest optreden. Wij mochten dan ook mee naar het concert. Het was prachtig. We werden behandeld als prins en prinses, want wij hoorden bij deze koningin van de muziek. Mensen vroegen zelfs om onze handtekening. Ik zei toen nog zo van : Ja, maar ik heb helemaal niks gedaan. Maar het kon hen niet schelen. Ik hoorde erbij. Gelukkig ben ik nooit beroemd geworden. Toen Marian eens ging verhuizen bleef er van ons contact maar weinig over, maar je hoort nog weleens wat. Ik ben haar zus nog eens tegengekomen in een restaurant waar ik destijds werkte. Zij werkte daar ook. Zij was heel anders dan Marian. Ze had een veel grotere mond, meer als haar moeder. Volgens mij speelde ze clarinet, maar zong niet als haar moeder. Dat contact verwaterde toen ook toen ik daar niet meer werkte. Ik ben wel altijd naar de muziek van Marian's moeder blijven luisteren. Dat waren toch hele mooie herinneringen. Ze zullen me wel niet meer kennen of herinneren. Ik ben een nobody. Of misschien herinneren ze me wel. Ik heb ze altijd veel verhalen verteld. Daar herinneren veel mensen van vroeger mij van, van mijn verhalen. Ik had nogal grote opschepperige verhalen, dus dat moeten ze zich eigenlijk wel kunnen herinneren, want het waren geen alledaagse verhalen. Ik denk nog vaak terug aan het bootje en het eiland in het meer. Toen we teruggingen regende het. Het regende zo hard dat we dachten dat we nooit meer aan de overkant zouden komen. Maar we moesten wel, want Marian's moeder moest optreden. Ze was aan het gillen naar de regen : Stop, stop ! Ik keek naar de overkant, en het leek telkens verder weg te gaan. Ik zei toen : Doe dan wat ! Toen is ze gaan zingen, over de regen. Ze dook toen ook in het water en bleef heel lang weg. Toen ze boven kwam was de regen weg. Toen we eindelijk aan de overkant waren waren daar allemaal fotografen. Ik gilte toen : Ik wil niet op de foto ! Ik wou dat we voor altijd op dat eiland waren gebleven. Maar ja, Marian's moeder moest optreden. Ze zei altijd dat we op missie waren.

het dekentje

'Dekentje, neem mij op hoog,' zei hij, terwijl hij op zijn dekentje boven de stad vloog. Hij wilde niet meer bij de mensen zijn, want die draaiden alles om wat hij zei. Hij vond het vreemd dat zijn dekentje bijna vleugels had en dat het kon vliegen, maar hij nam gebruik ervan. Hij was in zijn slaapkamer toen er een grote vlinder voor zijn raam verscheen, en hij keek naar buiten en zag niets dan wildernis, bossen, naaldbomen. Hij zag bergen, heuvels. Toen kon zijn dekentje vliegen, en hij hield zich eraan vast en klom er toen op. Dat was een heel geklauter. Hij voelde zich warm en veilig bij het dekentje. En hij volgde de vlinder op zijn dekentje, en er leek een straal water uit de lucht te komen, uit een wolk. Ergens diep in het bos zette het dekentje hem neer, en hij sloeg het dekentje om zich heen. Zo liep hij verder door het zand, op blote voeten. Hij was van de mens verlost en wilde niet meer terug. Hij keek om zich heen of hij niet gevolgd werd. Hij werd alleen gevolgd door de vlinder. Er begonnen meerdere dekentjes uit het dekentje te komen. Hier kon hij een tent van bouwen. Maar het dekentje hield niet op, en steeds kwamen er meerdere dekentjes uit. Hij zou er een nieuwe stad van kunnen bouwen, zo in het bos, en dat deed hij ook. Het werd een bosstad gemaakt van dekentjes, en de vlinder was zijn enige vriend, en natuurlijk de dekentjes.

Hij had het altijd warm en op een dag was er een bosbrand. Zijn dekentje nam hem weer op, en vloog met hem weg, en alle andere dekentjes vlogen achter hem aan. Zij volgden de vlinder. Ze kwamen aan bij een bosmeer nog veel dieper in het bos, daar waar de bosbrand niet was. Ze vlogen over het bosmeer en daar bouwde hij opnieuw zijn kamp. Nu begonnen er nog meer dekentjes uit de dekentjes te komen. Hij hield het niet meer bij. Hij werd helemaal bedolven onder de dekentjes. Hij had het erg warm. Er begonnen bergen van dekentjes te ontstaan, en er doorheen waren tunnels. Hier zocht hij zijn weg. De vlinder wees hem de weg, en zijn eigen dekentje ging met hem mee. Na een hele lange tijd kwam hij uit de tunnels, en zag hij een meisje staan. Ze leek zo zacht als dekentjes. En hij noemde haar dekentje, maar ze sprak niet. Hij liet haar zijn dekentje zien, en ze gingen er samen op zitten. Toen vloog het dekentje met hen weg. Ze kwamen uiteindelijk toen aan bij een zee waar zeer hoge golven waren. Maar toen ze dichterbij de golven kwamen bleken het niets anders dan dekentjes te zijn. Het was een zee van dekentjes.

Opeens merkte hij dat het dekentje niet meer vloog, en ze vielen omlaag in de zee van dekentjes. Toen werd hij wakker, maar de droom is hem altijd bijgebleven.

de indiaanse avonden

Eerste avond

Ik zat met haar op de bank.
We raakten in gesprek over indianen.
Dat had beiden onze interesse, want wij waren natuur mensen.
Zij was van indiaanse achtergrond.
We kwamen in een verbaal gevecht.
Het liep niet goed af. Ze ging boos weg.
Toen ben ik de hele avond alleen geweest.

Tweede avond

Ik bleef lang op, weer om met haar te praten.
Weer ging het niet goed.
We hadden het over haar vroegere vriendjes.
Het leek wel alsof ze mij tegen die vroegere vriendjes probeerde op te stoken.

Derde avond

We waren beiden in de huiskamer. De gordijnen waren dicht.
We waren beiden stil. Zij ging wat handwerk doen. Ik las.

Vierde avond

Onze relatie ging niet goed.
Ze wilde er een punt achter zetten.
Ik stelde voor het uit te praten.
Dit ging nauwelijks goed.
Ik werd er depressief van.
Toen ze dat merkte deed ze iets aardiger.
Ze wilde het nog wel proberen.

Vijfde avond

Ik was nog steeds depressief.
Ik was stil, en liet haar spreken, maar ze zei niet veel.
Ze is toen handwerk gaan doen, en ik ging weer lezen.

Zesde avond

De depressie is nog steeds niet voorbij.
Ik kijk haar aan.

Ze klikt de tv aan.
Er is een indianen film op.
We gaan er beiden naar kijken.

Zevende avond

Weer een hele discussie.
Ik ben nog steeds depressief en voel me ziek.
Ze is wel aardig.
Ik kijk haar aan.
Zij kijkt soms naar mij.
Ze leest me dan voor uit een boek.

Achtste avond

Het gaat nog steeds niet goed met mij.
Zij verzorgt mij.
Ik vraag me af of ik relaties wel aankan.
Ik begin haar te betalen voor het werk wat ze voor me doet.
Het begin van het einde.

Negende avond

Ik maak een punt achter de relatie.
Het is niks voor mij.
Ik kan het niet aan.
Wel wil ik haar houden als verzorgster.
Ik ben nog steeds depressief en voel me zwak.

Tiende avond

Op sommige momenten is het alsof we nog een relatie hebben.
Het is meer een knipperlicht relatie.
Eigenlijk is ze gewoon mijn verzorgster.
Ik zie het niet meer zitten. Ik kan niks aan.

Elfde avond

Ik voel me iets beter, en kan weer dingen zelf.
Maar ik heb haar wel nodig.
Het is aan en uit de hele tijd.
Ze is het wel en ze is het niet.

Twaalfde avond

Aan het einde van de avond liggen we in elkaar's armen.
We vertellen elkaar onze dromen.

Dertiende avond

Ik ben alleen. Ze is niet gekomen.

Veertiende avond

Ik ben weer alleen.

Vijftiende avond

Ik open een brief die ze door de brievenbus heeft gegooid.

Het is een leeg vel.

Wel is het van haar als afzender.

Zestiende avond

Ik krijg weer een brief.

Er staat in dat ze me niets meer te zeggen heeft.

Ik doe vervolgens bij haar een brief door de brievenbus waarin staat dat ze ook niets hoeft te zeggen.

Zeventiende avond

Geen antwoord.

Achttiende avond

Weer geen antwoord.

Negentiende avond

Ze heeft een brief door de brievenbus gedaan waarin staat dat we dan klaar zijn. Ik schrijf haar een brief terug waarin staat dat er zoveel meer is dan spreken.

Twintigste avond

Ze is weer bij me. Ze zegt niets. Ik zeg ook niets. Ze vraagt : 'Okay, wat wil je doen ?'

'Indiaantje spelen ?' zeg ik.

'Okay,' zegt ze.

Ik kijk haar aan en zij kijkt mij aan.

'Hoe doen we dat ?' vraag ik.

'Ik weet wel wat,' zei ze. 'Blijf daar zitten.'

Ze staat op en wijst op me, en doet dan gebarentaal.

'Wat zei ik net in gebarentaal ?' vroeg ze.

'Al sla je me dood,' zei ik.

'Ik weet het zelf ook niet,' zei ze.

'Grappig,' zei ik.

'Nee, je moet net doen alsof,' zei ze. 'Zo ontstaat er een verhaal en kunnen we spelen.'

En dat zijn we toen de hele avond gaan doen.

Eenentwintigste avond

We hebben veel lol samen, maar het is erg vermoeiend.

Het is maar goed dat we een knipperlicht relatie hebben.

Meer kan ik ook echt niet aan.

Tweentwintigste avond

Haar vriendin is bij ons op bezoek.
Dit gaat helemaal niet goed.
Haar vriendin loopt tussen ons te stoken.
Dit wordt zo erg dat we weer ruzie hebben.

Driewintigste avond

Nu is haar zus bij ons op bezoek.
Die is heel rustig.
Alles gaat goed.

Vierentwintigste avond

Ik ben met haar alleen.
We hebben het over haar vriendin en haar zus.
We komen er niet uit.

Vijfentwintigste avond

Ik praat met haar maar het lijkt alsof ik tegen een muur praat.
We komen niet dicht bij elkaar.
Ik vertel haar dat een zekere afstand ook goed is, zolang ze maar in de buurt is.
Niet te ver, niet te dichtbij.

Zesentwintigste avond

Ze komt niet opdagen, en op de honderdste avond is ze nog steeds niet terug, dus ik neem aan dat het voorbij is. Ik heb het helemaal gehad. Van onze knipperlicht relatie is niks meer over. Er knippert niks meer. In de avonden ben ik eenzaam. Ik lees en schrijf. Toch is het beter zo. Ik ben geen mens voor relaties. De indiaanse avonden hebben genoeg aan henzelf.